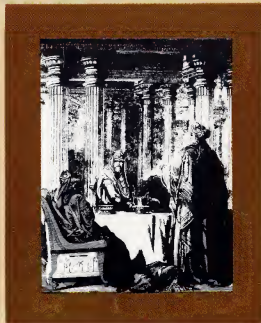
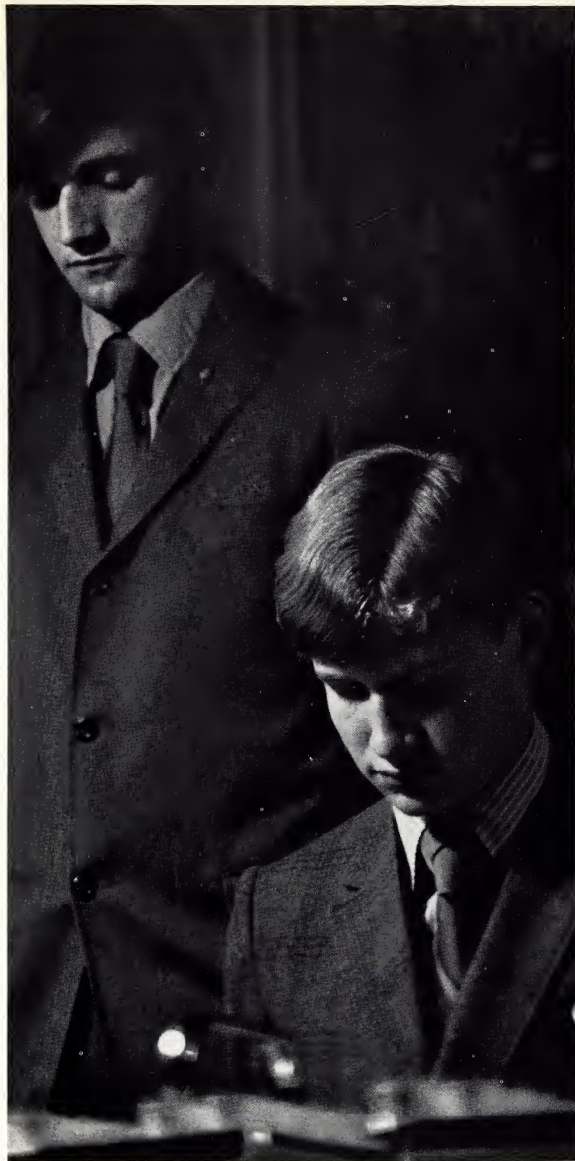

DE STER

September 1974 · 74e Jaargang · Nummer 9

Inspirerende boodschap

Het avondmaal

Alvorens we van het avondmaal nemen moeten onze harten en handen rein zijn; wij moeten ons ontdoen van alle vijandschap jegens onze metgezellen; wij moeten in vrede met onze medemens en leven; en wij moeten het verlangen in onze harten hebben de wil van onze Vader te doen en al Zijn geboden te onderhouden. Indien wij dat doen, zal het een zegen voor ons zijn, wanneer wij van het avondmaal nemen en zullen wij onze geestelijke krachten vernieuwen.

**PRESIDENT GEORGE
ALBERT SMITH**

Geboren 4 april 1870

Overleden 8 april 1951

Achtste president van de Kerk

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

September 1974

74e Jaargang · Nummer 9

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hillier;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 8,— per half jaar, f 15,— per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.), Postbussum
Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

INHOUDSOPGAVE

Gij moet de Here, uw God, in alles danken, Marion G. Romney	356
De geschiedenis van Mozes tot Maleachi, Edward J. Brandt	359
Boek voor boek. Van Exodus tot Maleachi	362
De wordingsgeschiedenis van het geschreven Woord, II, Hugh Nibley	364
Vraag en antwoord, Lloyd Anderson	367
De zending van Mozes. Bevrijding uit de banden der slavernij, Sidney B. Sperry	368
Cursus Oude Testament	371
Bijzondere verhalen uit het leven van onze apostelen, Leo R. Hartshorn	372
Vraag en antwoord	375
Doelbewuste voorbereiding op een rijk leven, Spencer W. Kimball	378
Statistisch overzicht 1973: Kerk in opmars	382
Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt, Marion G. Romney	383
Gekozen door de Here, N. Eldon Tanner	386
DE kleine STER	
Vrienden in Noorwegen	65
De jongen en de vogel, Grace M. Pratt	66
Voor de grap	69
Puzzels	69
Van vriend tot vriend, Spencer W. Kimball	70
Welk dier? Walt Trag	72

Gij moet de Here, uw God, in alles danken (LV 59:7.)

MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste
Presidium

Erkentelijkheid is wel eens omschreven als „dankbare waardering voor de gunsten, die wij hebben ontvangen.“ Het is een waarmerk voor edele zielen.

„Cicero noemt erkentelijkheid de moeder der deugden, de voornaamste aller plichten en gebruikt de woorden erkentelijk en goed als synoniemen, onafscheidelijk verenigd in hetzelfde karakter.“ (Bate — *The New Dictionary of Thoughts*, uitgegeven in 1961, p. 246.)

Grote zielen zijn uitermate dankbaar voor simpele gunsten. Let er eens op hoe de ziel van de profeet Joseph reageerde op een aantal brieven, die hij ontving, toen hij in de gevangenis te Liberty zat.

„Gisteravond ontvingen wij een aantal brieven — één van Emma, één van Don (Carlos) Smith, en één van bisschop Edward Partridge — die alle een soort vertroostende geest ademden. Wij waren zeer dankbaar voor de inhoud. We hebben lange tijd geen informatie ontvangen; en toen wij deze brieven lazen, waren zij voor onze zielen, zoals de zachte bries (onze zielen), verkwikt maar onze vreugde werd met smart vermengd, wegens het lijden van de arme en zozeer gekwelde heiligen. En wij hoeven u niet te vertellen, dat onze harten overvloeiden van deelneming en onze

ogen vloeiden over van tranen, maar zij die niet zonder oorzaak of aanleiding binnen de muren van een gevangenis hebben opgesloten gezeten, kunnen maar heel vaag beseffen, hoe zoet de stem van een vriend is. Eén bewijs van vriendschap, waar vandaan dan ook, wekt elk gevoel van deelneming en activeert het; het roept in een oogwenk alles wat gepasseerd is in de herinnering terug. Het grijpt het heden met de snelheid van de bliksem; het reikt naar de toekomst met de felheid van een tijger; het leidt de gedachten alle richtingen uit, van het een op het ander, totdat uiteindelijk alle vijandschap, kwaadaardigheid en haat, en vroegere onverschilligheid, wanbegrip en wanbeheer door een zegepralende hoop worden verslagen.“ (*Documentary History of the Church*, deel 3, p. 293.)

Wij behoren dankbaar te zijn en onze waardering te uiten voor alle gunsten, die wij ontvangen — en we ontvangen er zeer zeker veel. De voornaamste echter, Die onze dank moeten ontvangen, zouden moeten zijn God, onze hemelse Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, onze Here en Verlosser.

„Weet, dat de Heere is God..“, zong de psalmist.

„Gaat in tot Zijn poorten met lof, in Zijn voorhoven met lof-

gezang; looft Hem, prijst Zijn Naam.” (Psalm 100:3, 4.)

Amulek zei tot de Zoramieten: „Nu, mijn beminde broederen, ik zou willen, dat...gij...God aanbidt... en dat gij dagelijks erkentelijk zijt voor de vele barmhartigheden en zegeningen, die Hij op u uitstort. (Alma 34:37, 38.)

Koning Benjamin zei tot zijn broederen: „... o, hoe moest gij dan uw Hemelse Koning danken! ... dat ... gij alle dank en lof, die uw ganse ziel vermag te bezitten, zoudt geven aan die God, Die u heeft geschapen, bewaakt en bewaard, en u verheugd heeft doen zijn en toegestaan, dat gij met elkander in vrede mocht leven —” (Mosiah 2:19, 20.) De Here Jezus zijn wij een onsterfelijke dank verschuldigd, want Hij kocht ons voor een hoge prijs. Het is voor ons, zwakke stervelingen, die wij zijn, onmogelijk het lijden, dat Hij aan het kruis onderging, opdat Hij voor ons de overwinning over de dood zou verwerven, ten volle te begrijpen en naar waarde te schatten. Nog veel minder begrijpen wij het lijden, dat Hij in Gethsemane verdroeg opdat wij vergeving van onze zonden mochten verkrijgen, en dat wegens zijn eigen woorden: „... Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk

deed lijden, en ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —” (LV 19:18.) Ik zeg u, dat wij nog veel minder dit lijden kunnen begrijpen, dat Hij verdroeg om aan de vereisten van de gerechtigheid te voldoen en de middelen tot stand te brengen, waardoor wij, door geloof in Hem en door bekering, vergeffenis van onze zonden kunnen ontvangen.

Geen onzer zou dat lijden hebben kunnen verdragen. Geen sterveling, noch enig aantal stervelingen te zamen zouden dit hebben kunnen verdragen.

„Er was geen ander goed genoeg, de losprijs te voldoen, en Hij alleen kon ons de poort des hemels opendoen!” (Lofzang 215.)

Elke ziel die inziet wat de Heiland voor ons heeft gedaan heeft Hem lief en verlangt metterdaad zijn dankbaarheid en erkentelijkheid te tonen.

In LV 59 staat een openbaring, waarin de Here ons op een speciale manier vertelt, hoe wij dat kunnen doen.

De profeet Joseph Smith ontving genoemde openbaring op 7 augustus 1931 te Independence in de staat Missouri. De heiligen waren pas begonnen zich te Zion te vergaderen. Het land en het terrein voor de tempel waren ingewijd.

De Here begon de openbaring met te zeggen:

„... gezegend zijn zij, ... die ... naar dit land zijn gekomen met het oog alleen gericht op Mijn eer.

Ja, gezegend zijn zij, wier voeten op het land Zion staan, en die Mijn Evangelie hebben gehoorzaamd; want zij zullen als hun loon het goede der aarde ontvangen, en deze zal met haar ganse kracht voortbrengen.

En ook zullen zij worden gekroond met zegeningen van omhoog, ja, en met niet weinig geboden, en met openbaringen in hun tijd, zij, die getrouw en ijverig voor Mij zijn.

Daarom geef Ik hun een gebod, aldus luidende: Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte, en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen.

Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf. Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen. (LV 59:1, 3-6.)

Bij wijze van gebod voegde de Here onze tekst eraan toe: „Gij moet de Here, uw God, in alles danken.” (LV 59:7.)

Toen volgden er twee geboden. Door deze te onderhouden konden de heiligen hun erkentelijkheid en dankbaarheid tonen op

een manier die voor de Here God aanvaardbaar was.

Deze geboden zijn:

Ten eerste: „Gij moet de Here uw God, een offer in gerechtigheid brengen, namelijk het offer van een gebroken hart en een verslagen geest.”

En ten tweede: „En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;”

Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen;

Niettemin moeten uw geloften alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd.

Doch gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag uw offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broederen en voor de Here belijden.

En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakt zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij.

Voorwaar, dit is vasten en gebed, of met andere woorden, verheuging en gebed.

En voor zoverre gij dit doet met

dankzegging, met een blijmoedig hart en gelaat, en niet met veel gelach — want dit is zonde — doch met een vreugdevol hart en een blijmoedig gezicht —

Voorwaar zeg Ik: Voor zoverre gij dit doet, is de volheid der aarde de uwe, de beesten des velds en de vogelen der lucht, en hetgeen in de bomen klimt en op de aarde loopt;

En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven; ...

En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen; ...

Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.” (LV 59:8-16; 20-23.)

Indien wij oren hebben om te horen en indien wij de Here liefhebben, zullen wij naar deze geboden luisteren en de Here onze God danken door ze op de door Hem voorgeschreven manier te onderhouden. Hij heeft gezegd:

„Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden.” (LV 42:29.) *

Eén in de leer.

De Here heeft Zijn volk herbaaddelijk gewaarschuwd niet over de leer te twisten en heeft aangemaand de Schriften en de profeten van de Kerk te volgen. Toen de Heiland aan de Nepbieten verscheen, ging een van Zijn eerste lessen over dit punt. Hij waarschuwde ze voor twisten over de beginselen van de leer. (III Ne. 11:28.)

En van de eerste openbaringen aan de profeet Joseph Smith bevatte dezelfde waarschuwing: „... Satan hist het hart der mensen op tot onenigheid aangaande de beginselen van Mijn leer; en in deze dingen dwalen zij, want zij verdraaien de Schriften, en verstaan ze niet.” (LV 10:63.)

Onze leiders zijn het Eerste Presidium. Wij behoren hun leerstellingen en voorbeeld te volgen.

De geschiedenis van

MOZES tot MAGARENS

DOOR EDWARD J. BRANDT

Wat is het Oude Testament en wat staat erin? Hoe kan een relaas over dingen, die zo lang geleden hebben plaatsgevonden vandaag nog waarde hebben? Welke waarde hebben zijn bladzijden voor de heiligen der laatste dagen? Voor velen is de grote omvang van het Boek een onoverkomelijk struikelblok. De vreemde namen, wetten en gebruiken schijnen de idee van zijn vermeende moeilijkheid te ondersteunen. Voor anderen vormt het grote aantal boeken, waaruit het is samengesteld een onoplosbare puzzel.

In het juiste perspectief gezien echter is het Oude Testament voor ons een heel waardevol boek met Schriftuur. Het vormt een panorama van de geschiedenis van Gods verbondsvolk, van de schepping tot vlak voor de komst van Christus in het midden des tijds. Zijn bladzijden bevatten geen gedetailleerde chronologie van historische data, doch in plaats daarvan getuigen zij van Gods toezicht op de bestemming van het mensdom en van de belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van het huis van Israël. Het verslag heeft ten doel het verhaal, het getuigenis en de profetie te bewaren, die de beginselen en waarheden van het Evangelie en zijn verbonden onderwijzen.

Het Oude Testament handelt over vijf belangrijke bedelingen van het Evangelie of perioden met openbaring en verbonden. De bedelingen van Adam, Henoch en Abraham worden op een beknopte manier behandeld, waarbij alleen grote gebeurtenissen worden vermeld. Deze bedelingen worden alle in Genesis

vermeld, want meer dan 80% van dit boek is gewijd aan de bedeling van Abraham en de roeping van het verbondsvolk Israël.

Meer dan 90% van de rest van het Oude Testament geeft een uitgebreid verslag van de vijfde bedeling, de bedeling van Mozes. Deze bedeling begint met de kinderen Israëls in slavernij in Egypte en besluit met het volk van Juda als een vazalstaat van de Perzen in het Beloofde Land. Het historische materiaal van dit deel van het verslag wordt in negen hoofdperiodes verdeeld, waarvan elk een gedeelte van de geschiedenis van het Oude Testament bevat.

Allereerst is daar het tijdperk van Mozes. Te beginnen met een kort verslag van de jeugd van Mozes vermelden Exodus tot en met Deuteronomium de beproevingen en zegeningen, de gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid van de kinderen Israëls vanaf de tijd van hun verblijf in Egypte tot aan hun uiteindelijke voorbereiding voor het binnentrekken van het Beloofde Land. Mozes, Aäron, Mirjam, Jethro en Jozua traden als de belangrijkste figuren gedurende deze periode van 120 jaar op de voorgrond.

Het grootste gedeelte van dit verhaal bestrijkt minder dan vier jaar gedetailleerd van deze tijd, maar de geopenbaarde verbonden, geboden en verordeningen worden in den brede uitgewerkt. De bezorgheid, en het geduld, die de Here jegens Zijn kinderen heeft, worden goed weergegeven in de verslagen in de Schriften uit deze tijd. Hij tracht hun de zegeningen van Zijn Koninkrijk deelachtig te doen worden, naar de

wijze waarop zij op Hem en Zijn profeten zijn afgestemd.

Dan volgt de periode van de verovering van het land Kanaän, zoals dat is samengevat in Jozua. Deze periode van ongeveer 20 jaar vertelt van Jozua's wonderbaarlijke overtocht met het volk Israël over de Jordaan en de erop volgende veldtochten om de erfenis voor de stammen Israëls veilig te stellen. Toen dit tijdvak ten einde liep, bleef wegens het geschipper en het slechts ten dele naleven van de geboden van de Here Israël in een staat van afval achter.

Ten derde de tijd van de Richteren, die in verkorte vorm in het gelijknamige boek wordt behandeld. In deze periode van vele tientallen jaren had de voortdurende rebelle van de Israëlieten ertoe geleid, dat zij van de voortdurende bijstand des Heren waren afgesneden in het land van belofte, onafhankelijk van alle andere volkeren. (Richteren 2:20-23.) Zonder profet of koning deed een iegelijk, wat recht was in zijn ogen. (Richteren 17:6; 21:25.)

Gedurende deze tussentijd en al naar de omstandigheden en de noden van het volk zulks vereisten, riep de Here afzonderlijke personen als richteren om bij de aangelegenheden van de stammen te assisteren. Anderen traden op de voorgrond en matigden zich het recht aan, recht te spreken onder het volk ten bate van macht en eigen gewin. Een aantal van hen was leider over hun stam, weer anderen over gebieden die een aantal stammen omvatten.

Van de 15 richters, die genoemd worden, is er van slechts acht een

verhaal, en dan nog gedeeltelijk, over hun richterschap. Debora en Gideon zijn voorbeelden van rechtvaardige mensen, die geroepen werden om hun volk bij te staan. Het verhaal van Abimelech is er een van goddeloosheid en het streven naar macht. Het verhaal van Simson is er een van toewijding aan de Here, maar ook van tekortschieten in het op rechvaardige wijze benutten van zijn kansen. In deze periode uit het Oude Testament vinden we ook het verhaal van Ruth. Deze toegewijde bekeerlinge uit Moab was de grootmoeder van vaderszijde van David en een directe voorouder van Jezus Christus.

Het tijdperk van de richteren besluit met de eerste hoofdstukken van I Samuël, met de verslagen over Eli, de hogepriester en richter, en met de aanstelling van Samuël tot priester richter en profeet over heel Israël. De mensen waren niet bereid het Koninkrijk Gods te aanvaarden volgens het goddelijk patroon. Zij verwierpen deze profeet, waar zolang behoefte aan was geweest en wilden een koning hebben naar de wijze van de wereldse volkeren.

De rest van I Samuël verhaalt uitvoerig de vierde periode van de bedeling van Mozes, de regering van Saul. Het veertigjarig bestuur van Israëls eerste monarch is het verhaal van een nederig dienstknecht en de dood van een trots en jaloers man, die ongehoorzaam was in zijn rentmeesterschap en uiteindelijk door de Here verlaten werd. Dit tijdperk is ook getuige van iemand anders, die koning ging worden, David. Zijn belevissen als voorvechter van het geloof ter gelegenheid van de overwinning op Goliath en als een waarachtig „broeder“ voor Jonathan behoren tot de klassieke verhalen uit de Schriften.

II Samuël bevat de volgende periode uit de geschiedenis — de regering van David. Hij regeerde zeven jaar lang als stamhoofd van het volk Juda en zwaaide na de steun van geheel Israël verworven te hebben vervolgens de scepter als de tweede

monarch over het volk des Heren. David maakte de natie tot een eenheid en stichtte Jeruzalem als de grote hoofdstad van het volk Israël. Op het toppunt van zijn grootheid bezweek hij voor de verleidingen der hartstocht en ging uiteindelijk tot moord over, in de zaak met Bathseba. Zoals de profeet Nathan geprofeet had, volgden er droeve gebeurtenissen in zijn gezin. Met de hoop op een eventuele verlossing eindigde de regering van David, waarin roem en persoonlijke droeve voorvallen verweven waren.

De Gouden Eeuw van Israël onder de regering van Davids zoon Salomo is het volgende stuk in de geschiedenis van het Oude Testament. In de eerste helft van I Koningen staan een aantal van Salomo's successen en tekortkomingen vermeld. Hij bouwde de eerste tempel van Israël en wijdde deze aan de Here. Met zorg gebouwde paleizen, regeringsgebouwen en fortificaties werden eveneens opgetrokken, terwijl Israël als een grote macht onder de natiën bloeide.

Haar positie als handelscentrum en de economische macht, die de natie verrijkte, bracht ontegenzeggelijk vreemde invloeden onder het volk. Politieke verdragen en overeenkomsten door onderlinge huwelijken met verschillende koninklijke gezinnen, zaaiden het zaad van Salomo's vervallen van des Heren gunst en uiteindelijk voor de verdeling en val van de natie.

Na de dood van Salomo begint de periode van het gescheurde koninkrijk. De tweede helft van I Koningen en geheel II Koningen vermeldt de geleidelijke val van deze verdeelde natie. De worsteling om de macht die op Salomo's dood volgde resulteerde hierin, dat de stam van Juda samen met de erin opgenomen leden van de stam van Simeon in dat gebied en de helft van de stam van Benjamin zich verenigden en in het zuiden een monarchie vormden, het koninkrijk Juda genaamd. De overgebleven tieneneenhalve stam in het noorden vormden een koninkrijk,

Israël genaamd, soms Efraïm, naar de stam die over de andere heerste. Het verslag in de Schriften over dit tijdvak is moeilijk te volgen, want het is een verslag dat beurtelings een aantal bladzijden over het ene koninkrijk handelt en dan weer over het andere. Er doen zich ook lacunes in de tijd in het verhaal voor, daar slechts weinige belangrijke gebeurtenissen uit het leven van slechts enkele koningen in deze geschriften staan opgesomd. De ertussen verweven kroniek van het noordelijke koninkrijk Israël beslaat twee eeuwen met ongeveer 20 monarchen, die worden genoemd, waarbij vermeld wordt, dat zij regeren gedurende perioden die van een paar maanden

den tot 40 jaar uiteenopen. Jerebeam, Achab, Jehu en Hosea zijn het meest bekend.

Onder de profeten die de Here voor dit volk deed opstaan, behoren Elia, Eliza, Amos en Hosea. Vanaf haar begin tot aan haar val was deze natie een afgodisch en onzedelijk volk, dat bijna voortdurend in oorlog was, hetzij met het broeder-volk Juda of met zijn bureu. In 722 voor Chr. kwam de uiteindelijke overveldiging van het opstandige Israël door de Assyriërs, die bijna de gehele bevolking van de noordelijke stammen naar hun moederland meevoerden. Zij ontsnapten later uit hun slavernij en trokken naar niet in kaart gebrachte noorde-

lijke streken, wat ertoe geleid heeft dat zij de „verloren stammen” van Israël worden genoemd.

Daarentegen bestond het zuidelijke koninkrijk Juda echter drieëneenhalve eeuw, onder de regering van 21 monarchen, die het bewind voerden. Rehobeam, de zoon van Salomo, bezette als eerste de troon van Juda. Asa, Josaphat, Uzziä, Hiskia, Josia en Zedekia behoren tot de bekendste regeerders van dit koninkrijk. De profeten Joël, Jesaja, Micha en Jeremia waren onder anderen des Heren toegewijde vertegenwoordigers in Juda.

Hun dubbele zonde, afgoderij en onzedelijkheid, bracht op soortgelijke wijze te zijner tijd de ondergang van het zuidelijke koninkrijk teweeg, maar een aantal van de koningen waren rechtvaardige en krachtige leiders. Zij slaagden erin de ondergang van het volk te voorkomen en een aantal hervormingen in te voeren. In 587 voor Chr., tijdens de regering van koning Zedekia, veroorzaakte de goddeloosheid van het volk Juda uiteindelijk de verwoesting van Jeruzalem en werden zij gevangelijk door de Babyloniërs weggevoerd.

Let u wel, I en II Kronieken lopen in eerste instantie parallel, maar vormen ook een aanvullend verslag op de geschiedenis, welke in II Samuël en I en II Koningen wordt verhaald.

Het overbrengen van de grote menigten uit Juda naar het noorden, naar Babylon, luidde de achtste periode van de bedeling van Mozes in of de ballingschap van Juda. Het verslag in de Schriften over dit tijdperk is zeer onvolledig. Alleen door de verslagen van de profeten Ezechiël en Daniël en later van koningin Esther beleven wij gedeeltelijk hun ballingschap met hen mee.

Mettertijd werd Juda als vazal van Babylon onderhorig aan Perzië. Het decreet van koning Kores van Perzië waarin de terugkeer van Juda naar het land van belofte werd aangekondigd, vormde de inleiding tot het

laatste stuk geschiedenis uit het Oude Testament. De boeken van Ezra, die de verslagen bijhield, en van Nehemia, die tot gouverneur over zijn volk werd aangesteld, verhalen over de worsteling voor de herstelling van dit volk.

Bijgestaan door de profeten Haggai en Zacharia herbouwde deze natie eerst de tempel en ging er toe over Jeruzalem te herbouwen en het land weer in cultuur te brengen. Deze als laatste vermelde eeuw van het volk van Juda in de Schriften besluit met de waarschuwingen van de laatste profeet, Maleachi, die nogmaals de boodschap van de voorgaande profeten die tot hun vaders geklonken had deed weerklanken. Doch het volk van Juda ging onder zijn afvalligheid schuil totdat de Messias zou komen.

De bedeling van Mozes omspande een tijdperk van bijna duizend jaar. En de reden, waarom zij naar Mozes werd genoemd, was, dat het geopenbaarde verbond en de wet van God met en voor Zijn volk de wet van Mozes was — de „tuchtmeester” van de verrichtingen en verordeningen om Israël tot Christus te brengen. Hun rebellie jegens de Here maakte het onmogelijk, dat zij de zegeningen en weldaden van de wet oogstten. Wat zij ervoeren en de geopenbaarde boodschappen der profeten blijven als een getuigenis van de belangrijkheid van de waarachtige en rechtvaardige beginselen achter.

Nefi schreef over de waarde van het Oude Testament, zoals hem in een visioen werd opgedragen: „Het boek ... is een geschiedboek van de Joden, dat de verbonden des Heren bevat, die Hij met het huis Israëls heeft gemaakt; tevens bevat het vele profetieën van de heilige profeten en het is een geschiedboek, zoals de graveerselen op de koperen platen, doch er zijn er niet zoveel; niettemin bevatten ze de verbonden des Heren, die Hij met het huis Israëls heeft gemaakt; daarom zijn ze voor de volkeren van grote waarde.” (1 Nefi 13:23.)

BOEK voor BOEK

van Exodus tot Maleachi

וַאֲלֵהֶם שְׁמוֹרֹת

Exodus vormt een relaas over de kinderen Israëls, over hun slavernij in Egypte, hun verlossing uit Egypte en hun reis naar Sinaï. Een aantal gebeurtenissen tijdens hun verblijf van achttien maanden aldaar is eveneens opgetekend. De wetten, verordeningen en het priesterschap werden door Jehovah geopenbaard en het draagbare heiligdom, de tabernakel, werd gebouwd.

Leviticus vermeldt de godsdienstige en burgerlijke wetten, priesterschapsverordeningen, ritens en instructies voor de kinderen Israëls. In dit boek wordt ook de invoering van het systeem van offeranden en feesten uit de „wet van Mozes“ uiteengezet.

Numeri is het enige verslag van de reizen van de kinderen Israëls van de Sinaï naar het land Kanaän. Het beschrijft hun voorbereidingen voor de reis en deelt bijzonderheden mede over hun reis naar het land van belofte. Hun opstandigheid aan de grenzen van het land Kanaän resulteert in een veertigjarig verblijf in de woestijn. Voorvallen met betrekking hiermede worden slechts kort vermeld. Het verslag besluit met de uiteindelijke aankomst van Israël bij de Jordaan, gereed om het Beloofde Land binnen te trekken.

Deuteronomium zinspeelt op „de tweede wet“ en bevat de laatste toespraak van Mozes tot het volk. Het verslag vermeldt tevens een gedeelte van de geschiedenis van de afgelopen veertig jaar; geeft nog eens een herhaling van vele wetten, geboden, feesten en verordeningen en bevat profetische uitspraken met betrekking tot Israëls toekomstige bestemming.

Jozua vertelt over de verovering van het land Kanaän, hoewel niet het hele grondgebied in deze periode wordt veroverd. Het gaat dan verder met de verdeling van het

Beloofde Land in erfdelen voor elk van de stammen en besluit met de laatste instructies en waarschuwingen van Jozua aan het volk.

Richteren bevat de weinige historische gebeurtenissen vanaf de dood van Jozua tot aan de geboorte van Samuël, met uitzondering van het boek Ruth, dat zich ook in deze tijd afspeelt. In dit tijdperk is Israël beslist de afval nabij.

Ruth behelst het getuigenis van de bekering van een Moabitische vrouw, die plaatsvindt in de richterentijd.

I Samuël begint met de geboorte van Samuël en verhaalt de werken van deze profeet onder de kinderen Israëls. Tevens vindt men in dit boek de aanstelling van Israëls eerste koning, Saul, en een paar gebeurtenissen uit zijn leven, samen met die van de jongeman David, tot aan de dood van Saul.

II Samuël behandelt de geschiedenis van de regering van koning David tot aan zijn dood. In dit verslag vindt men ook een aantal verhalen over daden van de profeten van Israël. (Samuël, Nathan, Gad.)

De Psalmen werden gedeeltelijk door David geschreven; een aantal zijn waarschijnlijk door hem of iemand anders gecomponeerd. Veel van de psalmen slaan op de regering of het leven van David.

I Koningen vermeldt de dood van koning David en volgt met het verslag van de regering van Salomo, zijn zoon. Tijdens de regering van Salomo werd de tempel des Heren gebouwd en ingewijd. Na zijn dood leidde een schisma tussen de stammen en hun leiders tot de scheuring van het koninkrijk in twee afzonderlijke naties — Israël en Juda. Het verslag vervolgt — fragmentarisch — met een verslag beurtelings over de konin-

gen van elk van beide koninkrijken. Er worden talrijke profeten genoemd, maar er wordt bijzondere aandacht aan Elia besteed. Het boek besluit midden in de regering van de familie van koning Achab over het koninkrijk Israël.

Spreuken wordt meestal aan Salomo toegeschreven, ofschoon er andere schrijvers in de verzameling zelf worden genoemd. Over het algemeen wordt het beschouwd als „Wijsheldliteratuur“, meer praktisch en steunend op de menselijke ondervinding dan openbarend.

II Koningen vervolgt de samenvatting van de gebeurtenissen van de verdeelde koninkrijken tot aan de val van het koninkrijk Israël of de noordelijke stammen, door de Assyriërs teweegebracht. Dan gaat het verder tot de onderwerping van Jeruzalem en het koninkrijk Juda door de Babyloniërs. In dit verslag worden slechts een paar van de profeten uit deze periode genoemd, voornamelijk Elia en Elisa.

Aantekening: De volgende boeken uit het Oude Testament — Joël, Jona, Amos, Hosea, Jesaja, Micha, Nahum, Zefanja, Habakuk, Obadja en Jeremia — zijn verslagen over de profeten die van 850 voor Chr. tot 587 voor Chr. onder de kinderen van Israël en Juda woonden en werkten. In eerste instantie bevatten zij de profetie en het onderricht van genoemde profeten. Vele bevatten slechts een deel van de werken van de profeet en sommige bevatten geschiedenis.

I en II Kronieken bevatten een korte geschiedenis van het volk Israël, vanaf de schepping tot aan de terugkeer van Juda uit ballingschap. Gedeelten van het verslag zijn schema's of genealogieën wat de vorm betreft; de rest loopt parallel aan of is een aanvulling op de verslagen uit II Samuël en I en II Koningen.

Aantekening: Ten tijde van de eerste verovering door Nebukadnezar van Jeruzalem (597 voor Chr.) voerde hij de toen regerende koning van Juda, Joachim, met vele duizenden mensen uit Juda in ballingschap (II Koningen 24:10-16.) Onder deze ballingen bevond zich Ezechiël en waarschijnlijk ook Daniël, welke beiden belangrijke leiders waren tijdens de jaren van de Babylonische ballingschap.

Ezechiël vermeldt de geschriften (profetieën) van Ezechiël, die gedeeltelijk tussen de eerste verovering van Jeruzalem door de Babyloniërs en haar val in 587 voor Chr. gegeven werden. Het verhaalt tevens een aantal activiteiten van het volk, dat in ballingschap leefde.

Daniël is een verslag van verschillende gebeurtenissen uit het leven van Daniël en zijn vrienden. Het bevat tevens enige van zijn profetieën.

Esther wordt over het algemeen beschouwd als een geschiedenis, die plaatsvond in Perzië tijdens het latere deel van de ballingschap van Juda, mogelijk zelfs nadat velen naar Jeruzalem waren teruggekeerd.

Ezra is het verslag van de terugkeer van het volk Juda uit de ballingschap krachtens decreet van Kores. De tempel werd herbouwd en Ezra kreeg volmacht zijn volk te organiseren en te assisteren.

Nehemia is een vervolg op het verslag van Ezra. Nehemia krijgt de opdracht de muren van Jeruzalem te herbouwen en dit project werd voltooid. Hij voerde ook een aantal hervormingen onder het volk in.

Haggai en Zacharia assisteerden Ezra tijdens de periode van de herbouw van de tempel. Hun geschriften vormen een combinatie van geschiedenis, onderricht en profetie.

Meleachi bevat een aantal geschriften van deze profeet na de dagen van Nehemia. Hij is de laatste profeet, die tegen de dreigende afval ageerde en onder het volk Juda profeteerde.

מלכא

De wordingsgeschiedenis van het geschreven woord

DOOR HUGH NIBLEY

Deel II

De tempels, die Dr. Nibley bedoelt in dit artikel zijn geen tempels des Heren, maar heidense tempels. Dr. Nibley toont aan, dat heel de traditie van de volkeren uit vroeger tijden er op wijst, dat het schrift een gave des hemels is geweest. Of-schoon de Egyptenaren bijvoorbeeld afgoden aanbaden, vonden hun tradities ten aanzien van het alfabetisch schrift hun oorsprong in de waarheid, want Adam en anderen schreven onder de geest van inspiratie. (Zie Mozes 6:5-8.)

De techniek van het schrijven maakt de uitbouw van keizerrijken mogelijk, want alleen het geschreven document kan de beperkingen van de tijd overwinnen en het woord en de autoriteit van een heerser buiten de grenzen van het gezicht en verder weg voeren. De tijd wist de dingen uit het geheugen weg, maar door wat geschreven is bewaart men het keizerlijk bevel en oordeel gedurende een onbeperkt aantal jaren. (A. Moret, *Histoire de L'Orient*; Pans; Presses Universitaires, 1944; deel I, p. 96. e.v.)

De koning beschrijft zichzelf als de middelaar en schrijver van de God des hemels bij het besturen van zijn keizerrijk. (Pyramid Texts, no. 309-490.)

In Egypte was alleen de farao gemachtigd te heersen, wanneer de „Meester van het huis der goddelijke boeken” de koninklijke naam van de farao „op de ware verslagen, in de hemelse archieven in bewaring gegeven” had ingeschreven. (A. Moret, *Royalauté Pharaonique*, Paris, 1902, p. 102.) Deze archieven waren in Egypte bekend onder de naam „Huis des Levens”, daar er de geschriften in waren ondergebracht, waarvan het leven aller dingen afhankelijk was. (W. Barta, in *Zeitschrift der aegyptischen Sprache*, 97, 1971, p. 7.)

Wanneer het hemelse boek ook wordt genoemd, de hemelse schrijver verschijnt steeds als koning, priester en middelaar, zowel in de oude Joodse en christelijke als in oudere overleveringen. (H. Zimmern, *Keilinschriften und das Alte Testament*, Berlin, 1903, p. 405.) De farao is in eerste instantie „hij die weet”, daar hij in het bezit van het goddelijke boek is. (Pyramid Texts, no. 16 d.)

Evenals de Egyptische god Thoth, de Babylonische god Nabu schrift of profeet en schrijver alle dingen op de „onveranderlijke tafelen” der voorbeschikking, die alles, wat er op aarde gebeurt be-

palen. (B. Meissner, *Babylonien und Assyrien*, Heidelberg, 1927, II, 125.)

Alles werd opgeschreven ten-einde de gebeurtenissen op aarde te coördineren met de hemelse gebeurtenissen.

Bij elke gelegenheid werden de boeken geraadpleegd:

„Volg uw vadersen, die u zijn voorgaan...Ziet, hun woorden zijn op schrift vermeld. Open het boek en lees en schrijf het over.” (A. Gardiner in *Journal of Egyptian Archaeology*, 1, 1914, p. 25.) „Merkwaardig genoeg waren de belangrijkste geschriften genealogische verslagen, en...het Huis des Levens was niets meer of minder dan deze genealogische archieven. Gardiner besloot, dat de grote pyramide zelf gebouwd was voor het opbergen van de genealogische gegevens van de koning. (A. Garnier, in *JEA*, 11:4. Samuel Rawson Gardiner, 1829-1902, Engels historicus, hoogleraar te Oxford.)

Het huis des Levens, waar de boeken werden overgeschreven en bestudeerd, had vanaf de vroegste tijden veel gemeen met de universiteit, (S. Schott, in „Nachtwort” op *Vom Bilde zum Buchstaben* van Sethe, 1964, p. 71.) want dat was de plaats,

waar alle wetenschappelijke vragen werden beantwoord. (A. Gardiner, in *JEA*, 24:158, 174 e.v.) Het Huis des Levens was altijd een deel van de tempel en de boeken bevatten de oudste poëzie...De muzen hadden tot taak in de tempel het scheppingslied te zingen samen met de morgensterren. (W. Otto, *Die Musen*, Damstadt Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 1961.) Het lied werd natuurlijk op muziek gezongen en een aantal geleerden beweert, dat het eerste schrift van de notatie van muziek is afgeleid (So. F.M. Heichethem, in *Epigraphica*, An. XII, 1-4, 1950, p. 111-115.) De lofzang werd in een heilige kring of koor ten gehore gebracht, zodat poëzie, muziek en dans vanuit de tempel de wereld ingingen.

Het scheppingslied vormde een deel van een grote dramatische voordracht, die elk jaar in de tempel plaatsvond. Hij beeldde de val en verlossing van de mens uit door middel van rituele wedstrijden in krachtspporten. De overwinnaar in de wedstrijd was de priester-koning zelf en zijn kroning en huwelijk vond bij deze gelegenheid plaats, waardoor het de oorsprong en het middelpunt van het *bestuur* werd.

Daar verwacht werd, dat het gehele geslacht aanwezig was bij de gebeurtenis vond er een levendige ruil van goederen uit veraf gelegen oorden plaats. Het was noodzakelijk verschillende vormen van rijkdom om te zetten in aanvaardbare offers voor de tempel en dat leidde tot een actief *bank- en beurswezen*.

Daar de tempel begon als observatorium en daar alle dingen verbonden waren aan de kalender en de sterren, bloeide de wiskunde en was de astronomie een geëerbiedigde wetenschap. Zulks was ook het geval met de geschiedenis, want de riten waren zowel voor de doden als voor de levenden bedoeld, en de vervaardiging van gedenktekens voor vroegere grootheden bevorderde de portret- en schilderkunst. Daar het ontwerp en de afmetingen van de tempel uitermate belangrijk waren,

omdat dat gebouw een schaalmodel van het universum was, was de architectuur van de tempel een zaak van elementair belang. En daar vanuit het centrale punt van de tempel alle landen werden toegemeten en verdeeld, was de meetkunde van essentieel belang: „In den beginne beloofde de Ene God aan Horus, dat hij het land Egypte zou erven, wat in de boeken beschreven stond op bevel van de Heer van het AL...bij de verdeling der landen werd het op schrift bevolen.” (Horus is de naam van een Egyptische zonnegod, die vereerd werd in de gedaante van een gevleugelde zonneschijf en afgebeeld met een sperwerkop.) (S. Schott, *Sieg über Seth*, p. 16.)

De geschriften, die in het Huis des Levens werden vervaardigd en overgeschreven, werden daar tevens besproken, wat het aanzien gaf aan de wijsbegeerte, maar hadden ook veel te maken met de cosmologie (de leer van het heelal) en de *natuurkunde*. Kortom, er was geen studieterrin uit onze beschaving, dat zijn oorsprong niet in de tempel heeft, dank zij de macht van het geschreven woord.

Siegfried Scott wijst er echter op, dat de ware oorsprong van het schrift nog lange tijd en mogelijk ver altijd een voor de wetenschap verlagen zaak moet blijven. (S. Schott, in *Untersuchungen zur Geschichte und Altertumskunde*, deel XII, Hildesheim: G. Olms, 1964, p. 83.) Desondanks moet het feit, dat alle geleerden louter gissen, ons niet afschrikken, want elke wetenschap maakt alleen door gissen en discussiëren vooruitgang.

En hier is het punt, waar wij een woordje mee gaan spreken — vrijblijvend, daar alles uitermate onzeker is en er veel te zeggen is, wat nog niet is gezegd. Daar de geleerden door gebrek aan bewijs aan het eind van hun latijn zijn, en geen enkele uitweg hebben, zou men denken, dat de geleerden alle bewijzen zouden trachten te overwegen en niet slechts die, welke onder de natuurwetenschappen vallen. Nu

alle andere wegen geblokkeerd zijn, zou het goed zijn een paar veronachtzaamde wegen te proberen en een aantal niet gestelde vragen te stellen. Hier volgen er een paar:

1. Hoe kunnen wij onze grote leemten in de ontwikkelingsgeschiedenis verklaren? Waar zijn de voorbeelden, die ons de overgang van het beeldschrift naar het gebruik van het alfabet laten zien?

2. Hoe zit het met het plotseling verschijnen van het hieroglyfenschrift en van het Semitische alfabet, die beide volmaakt tot ontwikkeling zijn gekomen? Wanneer men aangenomen heeft, dat het menselijke uitvindingen zijn, het werk van een begaafd persoon, waarom moeten we dan aannemen, dat er een geleidelijke, toevallige, onbewuste ontwikkeling in het schrift is geweest, speciaal wanneer er geen bewijs voor een dergelijke ontwikkelingsgang is?

3. Het oudste schrift verschildt zij aan zij met de oudste legenden over het schrift. Moet een geleerde, iemand die normaliter nieuwsgierig is, niet op zijn minst voorstellen naar deze legenden te horen? Geen enkele geleerde ontken, dat de Griekse legende welke de oorsprong van het alfabet aan de Foeniciërs toeschrijft, waar bleek te zijn. Waarom dan niet de andere legenden serieus onderzocht, in ieder geval totdat zich iets beters voordoet?

4. Hoe verklaart men het, dat de ouden unaniem de oorsprong van het schrift, het alfabet daarbij inbegrepen, aan een hemelse bron toeschrijven?

5. Waarom zijn de oudste geschreven documenten in tempels te vinden? Waarom hebben zij altijd met godsdienstige aangelegenheden te maken?

6. Waarom zijn lezen en schrijven altijd verbonden met het interpreteren van de wil des hemels?

7. Sethe schrijft: „Er ligt in de aard van het schrift zelf iets wonderbaars en geheimzinnigs, dat te allen tijde een machtige aantrekkingskracht op denkers uitgeoefend heeft.” Maar waarom houdt hij dan vol, dat het

eerste schrift, het product van een onbewust, gedachteloos, „automatisch” proces, „slechts zeer onbeduidende zaken kan bevatten?” Kan iets, dat zo „wonderbaar en geheimzinnig” is op een onbeduidende manier voor onbeduidende doeleinden worden uitgevonden?

8. Het geloof in de bovennatuurlijke kracht van het geschreven symbool is zo oud als het merken van pijlen. Hoe kan iemand de aard van het oudste schrift begrijpen zonder de geheimzinnige of magische krachten die het over mens en dier uitoefent te overwegen? (Door ons in den brede besproken in „The Arrow, the Hunter and the State”, in *Western Political Quarterly* 2, 1943, p. 329-339 en in de *Improvement Era*, 56, 1953, p. 90-91; 123-127; 150-152; 226.)

9. Het eerste schrift verschijnt voor ons oog volledig ontwikkeld met de vondst van de Eerste Dynastie van Egypte en in een veel te goed ontwikkelde vorm en te consequent om volgens Schott te zijn geëvolueerd. Wat is de betekenis van het schrift als „het geheim des konings”, het onontbeerlijke werktuig voor bestuur en autoriteit?

10. Waarom is het schrift altijd een mysterie, een beroepsgeheim, een koninklijk en priesterlijk monopolie? „Voor praktisch ingestelde mensen bestaan de werkelijk wonderbare dingen, die het schrift doet, uit de verbazingwekkende prestatie om het denken te stimuleren, gedachten te bewaren en over te brengen...” De klerken en kooplieden, en degenen voor wie iets voor eeuwig bewaren en onbepaalde overdracht niets betekenen, vernietigen op vaste tijden zakelijke verslagen, privé-brieven, schoolopgaven, enzovoort. Waarom moet dan aan klerken en kooplieden de eer worden gegeven het schrift te hebben uitgevonden?” (Citaat uit *Improvement Era* 58, mei 1955, p. 307-308.)

Deze tien vragen moeten voldoende zijn ter rechtvaardiging voor onze eigen bespiegelingen. Zij, die beweren, dat de Egyptenaren geen

echt alfabet hadden omdat zij soms tekeningen in hun schrift gebruikten, schijnen stilzwendend aan het feit voorbij te gaan, dat de Egyptenaren, indien zij dat wensten, het zonder tekeningen konden stellen en het soms ook deden. Voor een Egyptenaar die de taal sprak, waren de alfabetische tekens voldoende, net zoals dezelfde medeklinkers zonder klinkers nagenoeg voldoende waren voor het lezen van Semitische talen. Indien wij toegeven, dat een aantal andere tekens nodig is, waarom worden dan het onhandige tekenschrift en lettergreeptekens gebruikt? Om een economisch en efficiënt alfabet rommelig te maken?

Ik zou in overweging willen geven dat zij die de hieroglyfen gebruikten („heilige graveerselen”) niet alleen aan hun eigen volk dachten, maar evenzeer aan anderen.

Neem bijvoorbeeld de vele oude grafmonumenten, die doelbewust aan veel latere, ongeboren generaties waren opgedragen. Zonder de ideogrammen, die zinnebeeldige schrifttekens of tekeningen, zou iedere geleerde Egyptische schrijver nog steeds de tekst hebben kunnen lezen. Maar wij in onze tijd zouden nooit het Egyptisch hebben kunnen begrijpen zonder deze tekeningen.

Indien het Egyptische schrift, vanwege zijn gecompliceerde aard, absoluut uniek is, was de bedoeling ervan misschien ook uniek: in bredere kring dan met aangeleerde andere talen mogelijk is, mededelingen doen. Er zijn veel bewijzen ter ondersteuning van deze theorie, maar we kunnen ze hier niet alle noemen. Misschien voorzagen de Egyptenaren ons doelbewust van dit meer dan voldoende materiaal om er zeker van te zijn, dat de boodschap tot het eind begrepen zou worden.

Wat het Semitische alfabet betreft, dat uit het Egyptische is afgeleid en over de gehele Westerse wereld wordt gebruikt, het wonderlijkste hiervan is, dat het schijnt te zijn bedacht met het eenvoudige doel de Schriften, onze Schriften te boek te stellen. Sethe veronderstelt, dat

Mozes zeer goed de uitvinder van het alfabet geweest kan zijn. Hij citeert een Joodse schrijver, Eupolemos, ter staving van dat idee, en derhalve schijnt het niet meer dan billijk erop te wijzen dat door de geweldige autoriteit van de Joodse traditie niet Mozes, maar Abraham wordt genoemd als de uitvinder van het alfabet, ofschoon er zijn, die beweren, dat hij het van Henoch erfde.

Onlangs is in het nabije Oosten een aantal nieuwe alfabetten ontdekt, die dateren van 2000-1500 voor Chr., alle „duidelijk de uitvinding van mensen.” (A. Jirku, in *Zeitschrift der Deutschen Morgenländischen Gesellschaft* 100:520.) Wel, waarom niet? Wanneer men eenmaal weet, dat het kan, is het de mens mogelijk zijn eigen alfabet uit te vinden. Er zijn hedendaagse voorbeelden van nuttige alfabetten die zijn uitgevonden. Maar het schijnt, dat het Kanaänitische alfabet het oudste van alle is en als zodanig een „getuige is van de zeer oude oorsprong van de Torah.” (H. Tur-Sinai, in *Jewish Quarterly Review*, 41:296.) Sommigen denken, dat het misschien zo oud is als, zo niet ouder dan de hieroglyfen zelf. (S. P. Mordeit in *Jewish Quarterly Review*, 2:575.)

Aan de hand van de voorzichtigste schatting is het veilig te zeggen, dat over de Schriften niet te lichthartig moet worden geoordeeld. Wanneer geleerden, die zich beroemen op hun vrije opstelling ten aanzien van welke godsdienst dan ook, bevonden worden de wordingsgeschiedenis van het geschreven woord niet alleen in heilige geschriften, maar uitgerekend in onze Geschriften ernstig te bestuderen, dan past het ons daar goed aandacht aan te besteden. Wie tegenwoordig de normatieve werken leest, heeft de woorden van God aan de mensen sedert den beginne voor zich.

De Schriften zijn de beste benadering en de beste leidraad, tot dusver ontdekt voor de wordingsgeschiedenis van het geschreven woord.

*

Vraag en antwoord

Welke boeken uit het Oude Testament worden het meest door de Heiland geciteerd?

DOOR RICHARD LLOYD ANDERSON

Jesus Christus legde een indrukwekkend vermogen aan de dag zowel om het Oude Testament te gebruiken als om ervan af te wijken, zoals Hij deed in de bergrede. Toen hij namelijk sprak „als macht hebbende, en niet als de Schriftgeleerden” (Mattheüs 7:29), beweerde Hij: „Meent niet, dat Ik gekomen ben,

om de wet of de profeten te ontbinden, ... maar te vervullen”. (Mattheüs 5:17.)

Jesus Christus begon het Oude Testament al te bestuderen op de leeftijd, waarop de kinderen tegenwoordig op de kleuterschool zijn. Op twaalfjarige leeftijd besprak Hij op briljante wijze de Schriften met de Joodse geleerden en toen Hij volwassen was, was Zijn boodschap doortrokken van citaten en geschiedenissen uit het Oude Testament. Onze korte evangeliën bevatten ongeveer 75 citaten van teksten uit het Oude Testament, die Zijn eerbied voor de boodschap en de autoriteit van deze Joodse boeken tonen. Hij kende ze goed, want Hij gebruikte gegevens uit de meeste ervan.

Zoals te verwachten is, gebruikte Hij de Pentateuch, de vijf boeken van Mozes, het meest. Aangezien deze eerste vijf boeken „de wet” vormden,

werden de vragen op de meest gezaghebbende wijze daardoor beantwoord, en zij nemen ongeveer het vierde gedeelte van de citaten van Christus in beslag. Hij citeerde bijna net zo vaak uit de Psalmen, daar Hij blijkbaar grote persoonlijke troost en profetische informatie in deze verzameling gewijde literatuur vond. Van de geciteerde profeten wordt Jesaja het meest aangehaald; hij wordt meer dan twaalf maal direct door Christus geciteerd. Evenals dat met vele psalmen het geval was, trokken de profetieën eruit over de Messias de Here het meeste aan. Tijdens Zijn aardse leven paste Hij de woorden van Jesaja op Zichzelf toe en verklaarde, dat zij vervuld waren. (Lukas 4:21.) Na de opstanding voer Hij voort „hetgeen van Hem geschreven was” te ontvouwen „begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten.” (Lukas 24:27.)

De geschiedenis stelt de nadruk, die Christus op de Pentateuch, de Psalmen en Jesaja legt op één lijn. De ontdekking van de Dode-Zee-rollen heeft bewezen hoe geliefd deze gedeeltes uit het Oude Testament wel waren, te oordelen naar het aantal manuscripten, dat van deze boeken bewaard is gebleven te Qumran. Deze informatie is vooral interessant voor de heiligen der laatste dagen, die weten, dat het Boek van Mormon Jesaja meer dan enige andere profeet citeert, en dat de Heiland met grote nadruk zegt: „... groot zijn de woorden van Jesaja”. (III Nefi 23:1.)

Bijna een derde van de citaten van Christus is ontleend aan Daniël en de kleinere profeten. Hij koos er voorspellingen met betrekking tot de Messias, de persoonlijke rechtvaardigheid, de afval, de herstelling en de oordelen in het laatst der dagen uit. Zij, die de Heiland volgen, zullen ook ontdekken, wat Hij in het Oude Testament vond: instructies, inspiratie en profetische leiding. * Richard Lloyd Anderson is hoogleraar geschiedenis en oude geschriften aan de Brigham Young Universiteit.

De zending van Mozes.

Beprijding uit de banden der slavernij

DOOR SIDNEY B. SPERRY

Mozes wordt algemeen als een van de grootste mannen beschouwd, die ooit op aarde geleefd hebben. De vroegere Hebreërs rangschikten hem onder hun machtigste profeten en zieners. Ook de heiligen der laatste dagen waarden, niet ten onrechte, zijn vermaardheid en werken.

Mozes en zijn broer Aäron kwamen uit een goed gezin; hun vader en moeder, Amran en Jochebed, waren nakomelingen van Levi, de derde zoon van Jakob. (Ex. 6:16, 18, 20.) Mozes en Aäron waren dus Levieten. In latere jaren werden de leden van deze stam door de Here geroepen om in het priesterschap te dienen. (Zie Nu. 8:5-26.)

De stam der Levieten stond bekend als de stam van de dragers van het priesterschap, die de leiding had van de voornaamste geestelijke aangelegenheden onder de Hebreëen. Het leven van Mozes kan in drie perioden van elk veertig jaren worden verdeeld: (1) de Egyptische periode, (2) het tijdperk in de woestijn of de periode van de geestelijke voorbereiding en (3) de periode als leider en wetgever van de Israëlieten.

De gebeurtenissen gedurende de eerste periode zijn beknopt samengevat in de eerste vijftien verzen van Exodus 2. In deze verzen vertelt Mozes over zijn geboorte, de episode met de dochter van de Farao en zijn adoptie door haar, en het doden van de Egyptische opzichter.

Helaas vermeldt hij niets over de ervaringen die hij als lid van de familie van de farao aan het hof opdeed. Waarschijnlijk kende hij de toonaangevende figuren van de Egyptische cultuur en politiek van die tijd van heel dichtbij. En als wij Josephus, de Joodse geschiedschrij-

ver, mogen geloven, schroomden de Egyptenaren niet om van de grote leiderskwaliteiten van Mozes gebruik te maken gedurende zijn jeugd.

Was Mozes voor zijn vlucht van Egypte naar Midian al getrouwd? Dit is een interessante vraag, die waarschijnlijk bevestigend dient te worden beantwoord. Ten eerste werd het voor iedere jongeman als een plicht beschouwd dat hij trouwde; niet vrouwen betekende dat hij medeplichtig was aan moord op het menselijke ras. Ten tweede lezen wij dat Mirjam en Aäron tot Mozes spraken „ter oorzaak der vrouw, der Cuschietische, die hij genomen had, want hij had een Cuschietische ter vrouw genomen.” (Nu. 12:1.) Het is mogelijk dat dit huwelijk gesloten werd gedurende Mozes' verblijf aan het Egyptische hof.

Omdat Mozes de Egyptische opzichter gedood had (Ex. 2:11-12) moest hij vluchten voor de toorn van de farao. Hij vluchtte in zuidoostelijke richting naar de weidegronden van Midian in het zuidelijke gedeelte van wat wij nu kennen als de Golf van Akaba. (Ex. 2:15.) Hier ontving de latere wetgever zijn geestelijke voorbereiding voor de bevrijding van zijn volk.

Mozes' drang naar gerechtigheid en eerlijkheid wordt geïllustreerd door het voorval bij de bron. Toen de zeven dochters van een Midianitische priester de kudden van hun vader wilden drenken werden zij door herders verdreven, „doch Mozes stond op, en verlost ze, en drenkte haar kudden.” (Ex. 2:17.) Dit leidde ertoe dat hij opgenomen werd in het gezin van Jethro, de priester van Midian. (Ex. 2:18-22.) Hier trouwde hij één der dochteren van Jethro, Zippora, die hem twee zonen schonk, Gersom en Eleazar. Doordat Mozes de herder

werd van Jethro's kudde moest hij van huis wegtrekken om grazige vlakten te zoeken voor de dieren.

Jethro nam in het leven en werk van Mozes een belangrijke plaats in. Het Oude Testament noemt hem „de priester van Midian“, maar hedendaagse openbaringen door Joseph Smith spreken van het priesterschap van Jethro. In de Leer en Verbonden staat dat Mozes „het Heilige Priesterschap ... onder de handen van zijn schoonvader Jethro ontving.“ (LV 84:6.) Het is aannemelijk dat Jethro het ambt van hogepriester vervulde en een gemeente van de kerk in Midian presideerde. (Zie Ex. 18:1, Geïnspireerde Versie.)

Mozes, door de vroegere Hebreeën één der machtigste profeten genoemd, ontving van de Here opmerkelijke opdrachten, onder andere de bevrijding van het volk Israëls en het geven van leiding aan Joseph Smith.

Het is van belang op te merken dat Jethro het priesterschap ontving van Caleb, die het op zijn beurt ontving van Elihu; zo kan deze lijn doorgetrokken worden tot Melchizedek en Noach en dan tot Adam. (LV 84:7-16.)

Het feit, dat hij het Melchizedekse priesterschap droeg versterkt het vermoeden dat er in Midian een gemeente van de Kerk van Jezus Christus was. Dit is een verrassend feit, want het Oude Testament zegt tot dan niets over een kerk. Maar, dank zij de profeet Joseph Smith, mogen wij aannemen, dat Jethro de Schriften bezat en aan Mozes het Evangelie onderwees toen hij bij Jethro kwam wonen.

Dat Mozes lid van de Kerk van Jezus Christus werd zal door hen, die ons geloof niet aanhangen, als een ketterse gedachte worden beschouwd, maar voor hen die het Evangelie kennen is het een vanzelfsprekende gevolgtrekking. Het werpt echter enige belangwekkende vragen op. Wanneer en door wie werd het Evangelie in Midian uitgedragen en een kerkelijke gemeente gesticht? Wat gebeurde er met de Kerk in Midian en andere plaatsen toen Mozes de Israëlieten uit hun slavernij bevrijdde en de wildernis inleide? Hoe presideerde Mozes over de hele kerk (aannemende dat er naast Midian nog andere gemeenten waren) gedurende de periode dat hij in de wildernis verblijf?

Bij het overwegen van deze vragen dienen wij indachtig te zijn, dat Melchizedek in de dagen van Abraham over de Kerk presideerde en tienden van hem ontving. (Gen. 14:20.) Het Boek van Mormon (1 Ne. 17:35) vertelt ons dat het Evangelie waarschijnlijk in Palestina werd gepredikt en door het merendeel van het volk werd verworpen. Het is daarom mogelijk, dat de zendingen meer succes hebben gehad bij het oprichten van andere gemeenten dan bij die ene die door Mozes in Midian gevonden werd.

De geestelijke scholing die Mozes van Jethro ontving moet wel veelomvattend zijn geweest. Uiteindelijk heeft het geleid tot een persoonlijke roeping door de Here waarbij Hij Mozes voor zijn bediening instrueerde. Waarschijnlijk leidde Mozes de kudde van Jethro in

westelijke richting de wildernis in „naar de berg van God, aan Horeb.“ (Ex. 3:1.) Hier verscheen de Here aan Mozes in het brandende braambos, Hij riep hem op naar Egypte te gaan en het volk voor te bereiden op hun verlossing uit de slavernij.

Kort na het voorval bij het brandende braambos verscheen de Here aan Mozes „op een zeer hoge berg“ en sprak met hem „van aangezicht tot aangezicht.“ (Moz. 1:1, 2.) Mozes' ervaringen op de berg waren wonderbaarlijk en van dien aard dat wij ze niet mogen veronachtzamen.

Niet alleen Mozes heeft ervan getuigd dat de mens van aangezicht tot aangezicht met God kan spreken, maar ook anderen, zoals de broeder van Jared. (Zie Eth. 3:6-28.) Dergelijke mannen moeten buitengewoon hoge, geestelijke normen gehad hebben om met de Here van aangezicht tot aangezicht te kunnen spreken. De Here verscheen niet alleen persoonlijk aan Mozes, Hij noemde hem tevens „Mijn zoon“ (Moz. 1:4) en toonde Mozes veel van Zijn werken. (Moz. 1:4-5.) Hij vertelde voorts aan Mozes, dat „hij naar een gelijknis van Zijn Eniggeborene was, Die is en zal zijn de Heiland...“ (Moz. 1:6.) De Here toonde Mozes de wereld en „alle mensenkinderen die worden en werden geschapen...“ Geen wonder dat hij „zich zeer verbaasde en verwonderde.“ (Moz. 1:8.)

Daarna verliet de Here Mozes enige tijd en de grote wetgever viel van zwakte ter aarde. Mozes besefte de nietigheid van de mens in Gods aanwezigheid en hij zei, dat hij God niet met zijn natuurlijke maar met zijn geestelijke ogen had aanschouwd. Anders zou hij in Gods aanwezigheid zijn verschrompeld en gestorven.

Vervolgens had Mozes een persoonlijke confrontatie met Satan, die van Mozes aanbidding wilde afdwingen. Maar Mozes herkende Lucifer en gebood hem in de naam van de Eniggeborene heen te gaan. (Moz. 1:12-22.)

Toen de heerlijkheid Gods terugkeerde sprak de Here tot Mozes dat hij sterker zou zijn dan vele wateren en Israël van de slavernij zou bevrijden. (Moz. 1:25-26.) Door de Geest Gods zag Mozes nu de aarde en al zijn bewoners, en vele landen die alle „aarde“ werden genoemd. (Moz. 1:28-29.) Dit alles boeide Mozes zo zeer, dat hij de Here om uitleg vroeg. Hij hoorde nu, dat God door Zijn Eniggeborene ontelbare werelden geschapen had, maar de Here gaf alleen een verslag van deze wereld en zijn inwoners.

In het volgende belangrijke vers legt God het doel van Zijn werk aan Mozes uit: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Moz. 1:39.)

Dit vers verklaart misschien het allerbeste de liefde van de Here voor Zijn kinderen.

In antwoord op een vraag van Mozes (Moz. 1:36) legt de Here enkele zaken met betrekking tot de aarde en zijn inwoners uit. (Moz. 1:40-41.) Hem werd geboden

om de dingen, die de Here tot hem sprak, op te schrijven.

De derde periode van het leven van Mozes bestond uit zijn werk als Israëls leider en wetgever. Door zijn grote geestelijke ervaringen in Midian versterkt en voorbereid, verliet Mozes, vergezeld van zijn vrouw en zonen, Jethro, en keerde op het verzoek van de Here terug naar Egypte. Zoals de Here geboden had ging Aäron met Mozes mee als woordvoerder. (Aäron sprak de woorden die Mozes van de Here ontving.) Bij hun aankomst in Egypte vergaderden Mozes en Aäron de ouderlingen Israëls en vertelden hun hetgeen de Here met hen voor had. Het volk was zo zeer onder de indruk van deze woorden, dat „zij hun hoofden neigden en aanbaden.” (Ex. 4:3 .)

De wonderen die Mozes en Aäron tot stand brachten om de farao te overreden het volk Israëls te laten wegtrekken zijn zo bekend dat ik ze hier niet zal herhalen. Zelfs toen alle eerstgeborenen van de Egyptenaren waren gedood en de farao aan de Israëlieten toestemming had verleend om met hun kudde weg te trekken, vervolgde hij hen nog. Pas na de vernietiging van het Egyptische leger in de Rode Zee was het volk Israëls echt vrij om te gaan en te staan waar het wilde. „En Israëls geloofde in den Heere en aan Mozes, Zijn knecht.” (Ex. 14:31.) Eenmaal in de woestijn besefte Mozes dat de Israëlieten geestelijk volkomen moesten veranderen; zij waren door de lange tijd dat zij in contact hadden gestaan met de Egyptische godsdienstige gebruiken, volledig afgedwaald. (De episode met het gouden kalf, beschreven in Exodus 32:2-9.) De Here gebod Mozes het volgende aan het volk te vertellen:

„Nu dan, indien gij naastiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn;

„En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn ...” (Ex. 19:5-6.)

De Israëlieten werden met de Tien Geboden en andere beginselen van het Evangelie onderwezen. Zonder enige twijfel traden er enkelen tot de Kerk toe, maar het is ook duidelijk dat het merendeel dit niet deed of onwaardig werd geacht. (Zie I Kor. 10:1-8; LV 84:24.) Later werden zelfs de hogere verordeningen van het Evangelie door Mozes geopenbaard, tenminste aan enkelen.

Indien de Israëlieten, volgens de wens van Mozes, eenparig tot de Kerk waren toegetreten, zou de wereld-geschiedenis een heel ander verloop hebben gehad; maar helaas „zij verstokten hun hart.” (LV 84:24.) Na de verering van het gouden kalf nam de Here Mozes en het heilige of hogere priesterschap uit hun midden weg; zodoende restte hun alleen nog het lagere priesterschap.

Mozes mocht, zoals bekend, van de Here niet het land Kanaän binnengaan. Ook stierf hij niet in de woestijn maar werd door de Here opgenomen, zoals blijkt uit

zijn verschijning met de profeet Elia op de berg der heerlijkheid aan Petrus, Jakobus en Johannes. (Zie Mt. 17.) Mozes en Elia bevestigden de sleutelen van hun macht op de drie apostelen. Om dit te kunnen doen was het noodzakelijk dat zij lichamen van vlees en beenderen hadden — in dit geval opgenomen wezens waren. (Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 166.)

Zowel Mozes als Elia waren bij de opstanding van Jezus Christus (LV 133:55), zij verkeerden in de staat van de opgenomen wezens en werden waarschijnlijk in een oogwenk veranderd tot de staat van de opgestane wezens. (III Ne. 28:8.)

In deze bedeling, op 3 april 1836 vond er in de tempel van Kirtland een belangrijke gebeurtenis plaats toen Mozes aan de profeet Joseph Smith en aan Oliver Cowdery verscheen. In LV 110:11 lezen wij: „... En Mozes verscheen voor ons, en droeg aan ons de sleutelen over van de vergadering van Israëls van de vier delen der aarde, en van het leiden van de tien stammen uit het noorden.”

Wanneer wij het werk van Mozes in deze en de voorgaande bedelingen beschouwen, worden we aan de volgende woorden uit de Schriften herinnerd: „En er stond geen profeet meer op in Israëls, gelijk Mozes, dien de Heere gekend had, van aangezicht tot aangezicht ...” (Deut. 34:10.)

Dr. Sperry, nu gepensioneerd, was als hoofd van de afdeling Godsdiensdienst aan de Brigham Young Universiteit verbonden. Nu is hij patriarch van de achtste ring aan de BYU.

Cursus Oude Testament

In de zogenaamde ouderenklas, de cursus Evangelieleer, wordt in het zondagsschooljaar 1974/1975 weer stof uit het Oude Testament behandeld. Nu uit de bijbelboeken Exodus tot en met Maleachi. De leerkracht gaat voor de verschillende lessen de volgende leesopdrachten geven, voor de voorstudie. Het is handig, dat we ze alvast voor u af kunnen drukken.

Les Titel van de les

1. Mozes door God geroepen om Israël te bevrijden
2. Het verbreken van de banden der slavernij
3. Een God van wonderen
4. Mozes, man van karakter
5. De orde van de Kerk en het gezin
6. De tien geboden
7. De Sabbat: een teken des verbonds
8. Gods verbonden met Israël
9. Leviticus: de grote tuchtmeester
10. God bereidt een volk in de woestijn voor
11. De val van Bileam
12. Groeien naar rijpheid door gehoorzaamheid
13. Liefde vervult de wet
14. De gezondheidswet door de Here gegeven
15. Een volk dat een verbond sluit
16. De val van Jericho
17. Het sluiten van een verbond te Sichem
18. Simson, een beloofd kind
19. Ruth en Boaz: Voorbeelden van onbaatzuchtige liefde
20. De roeping van Samuël
21. Spot niet met heilige aangelegenheden
22. De Here ziet het hart aan
23. David en Saul: De gevolgen van hun verschillende karakters
24. David en Jonathan: De waarde van ware vriendschap
25. Verleiding en het weerstaan ervan
26. De tempel: Het middelpunt van Israëls eredienst
27. Elia de Thisbiet
28. Jobs lijden: Een levend geloof
29. De belofte van de opstanding
30. De Here is mijn licht
31. De Goddelijke gave van de wijsheid
32. Zoeken naar blijvende waarden
33. De Here gaf Jona een les
34. De profetieën van Joël en Micha
35. Jesaja en de Messias
36. Jesaja en de laatste dagen
37. De prijs van het discipelschap
38. Het nieuwe eeuwige verbond
39. Bekeer u... en leef
40. De verantwoordelijkheid van de rentmeester
41. Daniël de getrouwe dienaar
42. Eendracht en kracht door gehoorzaamheid
43. Esther en de familiebanden
44. De vensteren der openbaring

Leesopdracht

- Exodus 1-6, vooral 3 en 4
Exodus 7-12
Exodus 13-16
Exodus 16-17
Exodus 18-19
Exodus 20-24, Deuteronomium 5
Exodus 25-31
Exodus 32-40
Leviticus 15-26
Numeri 1-15
Numeri 22-36, vooral 22-24
Deuteronomium 1 : 1-4: 43
Deuteronomium 4 : 44-28: 68
Deuteronomium 14, Leviticus 10, 11
Deuteronomium 29-34
Jozua 1-9
Jozua 10-12, 24
Richteren 1-16
Ruth 1-4
- I Samuël 1-3
I Samuël 4-7
I Samuël 16
I Samuël 16-31
- I Samuël 18-20, 23
II Samuël 1-12
I Koningen 1-11
I Koningen 16-22, II Koningen 1-2
Job
Job 14: 14, 19: 25-27
Psalm 2, 8, 23, 27, 73, 84, 118, 121, 145-150
Spruken 1-4, 6, 8-10, 16
Prediker
Jona
Joël, Micha
Jesaja 6, 7, 9, 11, 40, 52, 53
Jesaja 1-5, 10, 11, 29, 49, 52, 65: 17-25
Jeremia 1-20
Jeremia 21-45
Ezechiël
Ezechiël 3: 17-21, 33-48
Daniël 1-12
Ezra, Nehemia
Esther
Maleachi

— In *De Ster* vindt u momenteel veel lezenswaardige artikelen over het Oude Testament.

BIJZONDERE VERHALEN UIT HET LEVEN VAN ONZE APOSTELN

ORSON F. WHITNEY

Korte levensbeschrijving.

Broeder Whitney werd op 1 juli 1855 in Salt Lake City, Utah, als zoon van Horace Kimball Whitney en Helen Mar Kimball geboren.

Hij volgde de middelbare school in Salt Lake City en bezocht de Universiteit van Deseret. Later werd hij tot hoofd van de Universiteit van Utah benoemd.

Hij vervulde voor de Kerk drie zendingen; op zijn laatste zending presideerde hij de Europese Zending. Gedurende achtenwintig jaren diende hij als bisschop de achttiende wijk van Salt Lake City, waarna hij geroepen werd als lid van de Raad der Twaalven.

Hij werd op 9 april 1906 door Joseph F. Smith tot apostel geordend. Op vijftigjarige leeftijd werd hij geroepen als lid van het Quorum der Twaalven. Broeder Whitney onderwees aan het Brigham Young College in Logan (Utah) en publiceerde biografieën van Heber C. Kimball en Lorenzo Snow.

Een bekend literair werk van hem is een geschiedenis van Utah. Hij was een uitstekend spreker en was als schrijver vrij bekend. Broeder Whitney kon de aandacht van zijn gehoor gevangen houden door het

voorlezen van zijn eigen gedichten. In zijn jeugd stelde hij veel belang in toneel en speelde hij belangrijke rollen in de opvoeringen van de „Home Dramatic Company”. Voorts zong hij en was hij actief in de politiek.

Op 16 mei 1931 stierf hij te Salt Lake City ten gevolge van een hartaanval. De navolgende geschiedenis is ontleend aan de memoires die broeder Whitney heeft uitgegeven.

Toen kwam die wonderbaarlijke openbaring; een waarschuwing van een hogere macht, die ik niet in de wind kon slaan. Het was als een droom, of een visioen in een droom. Het gebeurde toen ik in een klein stadje in Columbia (Lancaster County in Pennsylvania) in mijn bed lag. Het was of ik mij in de hof van Getsemane bevond en getuige was van het lijden van de Heiland. Ik zag Hem heel duidelijk. Achter een boom staande zag ik rechts van mij Jezus Christus met Petrus, Jakobus en Johannes door een poortje komen. Nadat Hij de apostelen gevraagd had neer te knielen en te bidden, ging Gods Zoon naar de andere zijde van de hof en knielde eveneens in gebed neer. Hij bad het gebed dat alle lezers van de Bijbel kennen: „Vader, of Gij wildet dezen drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede.”

Terwijl Hij bad zag ik de tranen over Zijn gezicht stromen. Ik werd zozeer door dit tafereel getroffen dat ik uit louter meegevoel eveneens begon te huilen. Mijn gehele hart ging naar

Hem uit; ik had Hem lief met heel mijn ziel en verlangde bovenal bij Hem te zijn.

Weldra stond Hij op en wandelde naar de plaats waar Hij de apostelen had achtergelaten en vond hen — in diepe slaap! Hij schudde hen voorzichtig wakker en vroeg hen op zachte berispelde toon, zonder een spoor van boosheid of ongeduld, of zij niet één uur met Hem konden waken. Daar stond Hij, met de ontzaglijke last van de zonden der wereld op Zijn schouders, met de doodsangst van iedere man, iedere vrouw en ieder kind in Zijn fijngevoelige ziel — en zij konden nog geen uur met Hem wakken!

Op Zijn plaats teruggekeerd sprak Hij nogmaals hetzelfde gebed uit; Hij keerde daarna terug naar de apostelen en vond hen wederom slapende. Hij maakte hen wakker, spoorde ze weer aan en ging nogmaals heen om te bidden. Tot drie maal toe gebeurde dit zo, totdat ik volkomen vertrouwd was met Zijn verschijning, Zijn gezicht, houding en handelingen. Hij was een edele majestueuze verschijning — niet zoals de verwikkelijke gedaante waarmee sommige schilders Hem hebben afgebeeld, maar als de God die Hij was en is, en zo zachtmoedig en nederig als een kind.

Plotseling schenen de omstandigheden te veranderen, hoewel het toneel hetzelfde bleef. Dit tafereel speelde zich af na de kruisiging en de Heiland stond nu met de drie apostelen links van mij. Zij stonden op het punt ten hemel op te varen. Ik hield

Bijzondere verhalen uit het leven van onze apostelen. (Uit: *Exceptional Stories from the Lives of Our Apostles*, samengesteld door Leon R. Hartshorn, 1973, Deseret Book Co., Salt Lake City.)

het niet langer uit. Ik kwam achter de boom vandaan, rende naar Hem toe, viel aan Zijn voeten, omklemdde Zijn knieën en smeekte Hem mij mee te nemen.

Ik zal nimmer vergeten hoe vriendelijk Hij zich over mij heen boog, Hij mij ophief en mij omhelsde. Het was alles zo reëel, zo zuiver. Ik voelde de warmte van Zijn lichaam toen Hij mij omhelsde en op tedere toon tot mij zei: „Nee Mijn zoon, zij hebben hun werk voltooid; zij kunnen met Mij meegaan; maar jij moet hier blijven en jouw werk voltooien.” Ik hield Hem nog steeds omklemd. Omhoog ziende naar Zijn gezicht — want Hij was groter dan ik — smeekte ik Hem vurig: „Bezoek mij, dat ik eens bij U mag komen.” Vriendelijk lachend zei Hij: „Dat hangt geheel van jezelf af.” Met een gesmoorde snik ontwaakte ik; het was ochtend.

„Dat was een boodschap van God,” zei broeder Musser toen ik hem vertelde wat ik gezien en gehoord had. „Het is niet nodig om mij dat te vertellen,” was mijn reactie. De moraal was mij volkomen duidelijk. Ik heb er nooit aan gedacht apostel te worden of enig ander ambt in de Kerk te bekleden, en toen kwam het ook niet bij mij op. Toch wist ik wie die slapende apostelen voorstelden. Ik sliep op mijn post — zoals iedere man die een goddelijke roeping ontvangen heeft en er geen gehoor aan geeft.

Vanaf dat uur veranderde alles. Ik ben nooit meer dezelfde man geweest.

IK ANTWOORDEDE: „IK BID.”

Op een morgen trachtte ik, zoals gewoonlijk, te schrijven, maar het wilde niet lukken en ik deed de hele dag vruchteloze pogingen om iets te produceren wat de moeite van het lezen waard was. Ten slotte gooidde ik mijn pen neer en barstte uit ergernis in tranen uit.

Op dat moment fluisterde de Goede Geest mij in: „Waarom bid je niet?” Alsof de stem mij hoorbaar aange-

sproken had antwoordde ik: „Ik bid.” Ik bad iedere dag vijf minuten — mijn persoonlijk gebed 's morgens, 's middags en 's avonds en ons gezinsgebed bij ontbijt en avondmaaltijd. „Ik bid - en waarom krijg ik geen hulp?” antwoordde ik geprikkeld, want ik was geheel ontmoedigd.

„Bid nu,” zei de Geest, „en vraag wat je nodig hebt.”

Ik begreep het. Het was een bijzonder gebed dat nodig was, niet het gebruikelijke. Ik knielde neer en snikend sprak ik enige eenvoudige woorden. Ik bad niet voor de vergadering van de tien stammen Israëls of de opbouw van het Nieuwe Jeruzalem. Ik bad de Here in de naam van Jezus Christus om mij te helpen dat artikel te schrijven. Toen stond ik op, ging zitten en begon te schrijven. Mijn geest was nu volkomen helder en mijn pen vloog over het papier. Alles wat ik nodig had vloeide uit mijn pen — iedere gedachte, ieder woord op de juiste plaats. Binnen korte tijd had ik het artikel tot mijn tevredenheid voltooid. Ik las het de zedingspresident voor en hij keurde het zonder één lettergreep te veranderen goed. Uit deze gebeurtenis heb ik lering getrokken; of beter gezegd, zij bracht mij iets weer te binnen, dat ik al wist, maar dat noodzakelijk benadrukt moest worden. Het gebed is geen vloedgolf van woorden, geen aaneenschakeling van stereotiepe frasen. Het is „het oprechte verlangen van de ziel!” en het gold een dergelijk gebed, en geen ander, toen de Here zei: „Bidt, en gij zult ontvangen.”

„HIJ ZEI NIET WELK KIND HET WAS”

Op de morgen van de dag dat wij een uitstapje zouden maken in de omgeving van Londen ontving ik een bericht, dat droefheid over mij en mijn gezin bracht. Heber Kimball Whitney, mijn jongste zoon, was in het huis van zijn grootvader in het verre Utah overleden. Dit kind was zeven maanden en eenentwintig

dagen na mijn vertrek naar Engeland geboren. Ik had hem derhalve nooit gezien en zou hem nu ook nooit meer in deze wereld zien. Het droeve nieuws bereikte mij in een brief waarin president John Henry Smith mij vanuit Liverpool zijn deelneming betuigde met dit verlies; hij had het gelezen in het kerkelijk nieuwsblad. Het werd bevestigd door mijn schoonvader in Provo. Het was door de omstandigheden waaronder het plaats vond des te pijnlijker — mijn vrouw was ziek, haar moeder overleden en alle hoop dat de komst van deze kleine haar afleiding en vertroosting zou kunnen geven ging in rook op.

Mijn gevoelsens zo goed mogelijk beheersend, schreef ik mijn bedroefde vrouw een brief van liefde en sympathie. Ik eindigde aldus:

„Ik verlang ernaar van jou iets te horen, liefste, maar ik ben bang dat je volgende brief mij nog meer slecht nieuws zal brengen. Moge God je bijstaan, want je hebt nu zeker troost nodig.

„Ik ontving het bericht van president Smith. Hij zei echter niet welk kind het was. Enige uren heb ik in onzekerheid geleefd, maar toch met het gevoel dat het de baby moest zijn nadat jij mij geschreven had dat hij zo erg ziek was.

„De president heeft mij toestemming verleend om naar huis te gaan. Als ik wegga heb ik zijn zegen. Daar hij de Here in deze landen vertegenwoordigt, overweeg ik dit aanbod te aanvaarden. Hoe denk jij erover? Het is te laat om nog in mei passage te boeken, maar ik zou in juni kunnen vertrekken. Als jij het wilt en de Here niet anders beschikt, kom ik.”

„IN EEN MEER VAN LEVEND VUUR”

Onder mijn nieuwe kennissen in Cleveland (Ohio) telde ik een zeer achtenswaardige vrouw, de weduwe van een officier, die in de burgeroorlog gevallen was. Zij had zeer veel van haar overleden echtgenoot gehouden

en koesterde haar zoete herinneringen en gaf geregeld van haar tedere en diepe toewijding voor hem blijk. Toen ik haar van Gods heilsplan voor de doden en het huwelijk voor alle tijd en eeuwigheid vertelde, en haar zei dat dit een van de redenen was waarom de heiligen der laatste dagen tempels bouwen, stelde zij hier veel belang in en stelde mij de volgende vraag:

„Bedoelt u, dat als ik lid wordt van de Kerk van Jezus Christus, ik dit werk voor mijn dierbare man kan doen en zijn vrouw kan zijn in een andere wereld?”

„Ja,” antwoordde ik.

Toen vervolgde zij: „Ik heb nimmer zoiets moois, zoiets prachtigs, gehoord. Overtuig mij ervan, dan wil ik gedoopt worden, al is het in een meer van levend vuur.”

Ik antwoordde hierop: „Ik kan u niet overtuigen. De Here kan het en wil het, als u het Hem vraagt.”

Zij zei dat zij dit zou doen; en onge-

twijfeld deed zij het want niet lang nadien ontving ik van haar een brief waarin zij mij vertelde, dat zij het getuigenis dat zij zocht had ontvangen en bereid was om gedoopt te worden.

Ik schreef onmiddellijk dat ik de doop zou voorbereiden en dat ik een afspraak wilde maken om haar op een bepaalde tijd en plaats aan de oever van het Eriemeer te dopen. De afspraak was gemaakt en alles zo goed als geregeld toen ik weer een brief van haar ontving met de volgende inhoud: „Ik heb nooit geweten dat ik zo'n zwak en armzalig wezen ben. Ik dacht dat ik moedig genoeg was om deze stap te nemen, maar ik kan het niet. Als ik „mormoonse” word zullen al mijn vrienden mij in de steek laten, ik zal mijn maatschappelijke status verliezen en mijn naam te grabbel gooien. Ik kan dit offer niet brengen. En toch geloof ik dat het de ware leer is en dat u een waarachtig dienstknecht van God

bent. Ik hoop dat er een tijd zal komen dat wij eens gelijken zullen zijn als broeder en zuster in de Kerk van Christus; maar nu kan dat nog niet.”

Met gevoelens van droefheid herlas ik deze brief. Ik moest denken aan de onstuimige apostel Petrus, die tot de Here zei: „Heere, waarom kan ik U niet volgen? Ik zal mijn leven voor U zetten.” Maar tot drie maal toe loochende hij dat hij de Heiland, Die hij gezworen had te zullen volgen, kende. En deze goede vrouw — want zij was een goede vrouw, ongetwijfeld een kind Israëls, anders zou zij niet geloven — had gedacht dat ze wel bereid zou zijn in „een meer van levend vuur” gedoopt te worden.

Maar op het kritieke ogenblik schoot zij te kort. Laten wij hopen dat ook zij zich evenals de boetvaardige Petrus bekeert.

*

De Kerk en de sport

DOOR COR VAN DROGEN Jr
van de gemeente Zwolle

Op Tweede Paasdag was ook dit jaar Zwolle weer de plaats van ontmoeting voor verschillende sportactiviteiten in de Nederlandse Zending. Met ditmaal als nieuw facet de wedstrijden tegen geloofsgenoten uit Dortmund en Düsseldorf. In München hadden beide partijen een reputatie opgebouwd, vooral de Duitsers.

In tafeltennissen waren de gasten duidelijk de meerderen. Met volleybal groeide de sfeer snel naar een climax door de voortreffelijke tegenstand van onze zusters, die na enkele minuten de zwaksten geveest te zijn tot kanshebsters groeiden. Ze slaagden er zelfs in om na

een sensationele en zeer spannende strijd drie sets achtereen, zij het met gering verschil, in hun voordeel te beslissen.

Dit resultaat heeft zijn effect bij de Duitse broeders niet gemist. In de eerste sets moesten zij de eer aan onze landgenot en laten. Waren zij geïmponeerd? De derde set, die de laatste had kunnen zijn, ging in ieder geval naar de gasten. Ze brachten ook de vierde op hun naam. De spanning bereikte een hoogtepunt in de vijfde en beslissende set, waarin we met klein verschil de winst uit handen moesten geven.

's Middags togen de sportenthousiasten naar het voetbalveld. Daar

werd onder gunstige weersomstandigheden de wedstrijd door de „thuisclub” beheerst. De beste won, met vijf-drie.

De totaaluitslag van de beide gespeelde onderdelen stemde beide partijen tot tevredenheid.

Bij dit sportevenement, dat door velen als en hoogtepunt van de paasconferentie in Zwolle werd ervaren, hebben velen elkaar en zichzelf beter leren kennen en zijn we gestimuleerd om ons goed in te spannen.

Vrienden in Noorwegen

GEÏLLUSTREERD DOOR ELEANOR SHULL

Ongeveer in het jaar 800 van onze jaartelling zeilden de Vikingen uit over het blauwe water van de diepe fjorden van Noorwegen. Nu zwermen Noorse vissers elk jaar over dezelfde wateren uit en komen terug met enorme visvangst.

In het hoge noorden, bekend als het land van de middernachtzon, is het in de maanden mei tot en met juli onafgebroken dag. In het uiterste zuiden van Noorwegen is er in die maanden een lange schemering, zonder dat het ooit helemaal donker wordt. In de winter heeft men echter slechts enkele uren in de middag licht.

Dit land van de Vikingen is uitgestrekt, bergachtig en mooi. Het strekt zich van de betrekkelijke warmte van de Noordzee in het zuiden tot boven de Noordpoolcirkel in het noorden uit.

Door de lange winters en hevige sneeuwval doen de meeste Noren aan buitensport. Honderden jaren geleden begon men met skiën, de nationale sport. Nu heeft bijna iedere stad een ski-springschans. Vele mensen maken cross-countrytochten op de ski's.

Een andere populaire wintersport is schaatsen. Teams van elf personen spelen een soort ijs-hockey, dat zij bandy noemen. Voetbal is een geliefde zomersport. Langs de kust is zeilen een populaire sport en de sportvissers

hebben volop gelegenheid hun hobby te beoefenen in de vele meren en rivieren die Noorwegen telt. Sommige steden hebben roeiclubs.

De kinderen spelen een spel, genaamd „Kies je partner.“ Een willekeurig even aantal kinderen spelen dit spel door in een kring te gaan staan en elkaar bij de hand te nemen. Eén kind staat in het midden terwijl de andere in het rond dansen en een liedje zingen. De laatste regel van dit liedje luidt: „Jij neemt de jouwe en ik neem de mijne.“ De kinderen laten de handen los en trachten, met inbegrip van het kind dat midden in de cirkel staat, een partner te vinden. Het kind dat overblijft gaat nu in het midden staan en het spel begint opnieuw.

De componist Edvard Grieg (1843-1907), de toneelschrijver Henrik Ibsen (1828-1906) en de ontdekkingsreiziger Roald Amundsen (1872-1928) zijn allemaal in Noorwegen geboren. Ook Thor Heyerdahl, die met nog vijf anderen op het vlot Kon-Tiki de Zuidelijke Stille Oceaan overstak, is in dit land geboren. Zijn tocht bewijst dat de bewoners van de Polynesische eilanden nakomelingen kunnen zijn van mensen, die lang geleden in Peru zee kozen.

Oslo, de hoofdstad van Noor-

wegen, ligt in de zuidoostelijke laaglanden. In dit gebied zijn vele rivieren; over deze rivieren wordt het hout uit de bergen aangevoerd naar de houtzagerijen. Tevens vormen zij watervallen die elektrische energie opwekken.

Trondheim, in 998 na Chr. gevestigd, was eens de hoofdstad van Noorwegen. Deze stad is gelegen in de Centrale Trondheimse Laaglanden, waarin men verschillende uitgestrekte dalen aantreft. Trondheim is nu een vooraanstaand handels- en industriecentrum. Er zijn ook vele landbouwbedrijven.

De dichter Simon O. Wolff (1796-1859) schreef:

„Roemrijk is mijn vaderland, het oude rotsige Noorwegen, de zomerse vallei en het winterse bolwerk. Al zou de wereld schudden, dan nog zou die storm zijn bergen niet omver kunnen werpen.“ *

De jongen en de vogel

DOOR GRACE M. PRATT
Foto's van Eldon Linschoten

De krantenjongen kon nog maar net het vogeltje, dat op het pad zat, met zijn fiets ontwijken.

„Hé vogeltje,” zei hij en wierp een blik over zijn schouder om te zien of het vogeltje er nog zat, „dat is geen plaats om te slapen!”

Enige tijd later, toen hij zijn kranten bezorgd had, kwam de jongen terug en reed langzamer om te zien of het vogeltje er nog was. Verrast stopte hij toen hij het beestje op precies dezelfde plaats terugvond.

De jongen keek naar het vogeltje en vroeg zich af of het wat mankeerde. Het vogeltje staarde hem met ronde kraaloojjes aan maar bewoog zich niet.

„Hé vogeltje, mankeer je iets?” vroeg de jongen.

Hij stapte van zijn fiets af en liep behoedzaam, stap voor stap naar het vogeltje toe. Plotseling bewoog het zich maar het kon alleen wat hippen.

De jongen sloop behoedzaam nog twee stappen dichterbij en vroeg: „Wat is er? De andere vogels zijn klaar wakker en zoeken naar voedsel en jij zit hier zo stil op de grond.”

Zo pratende bewoog hij zich langzaam in de richting van het vogeltje. Hij stak zijn hand uit. Het kleine vogeltje probeerde in paniek op te vliegen maar het kwam niet boven het hoofd van de jongen uit, toen viel het weer op de grond.

De jongen kon hem nu gemakkelijk pakken en nam hem op.

Angstig pikte het vogeltje in zijn hand.

„Au,” riep de jongen. Hij wilde het diertje wegslijten maar hij beheerste zich en zei zachtjes:

„Wees maar niet bang, kleintje, wees maar niet bang.” Het diertje scheen zich te ontspannen.

„Voel je je niet goed?” vroeg de jongen en bekeek het vogeltje.

„Ik zal eens zien of je iets mankeert aan je vleugels of je pootjes. Ik zal heel voorzichtig zijn.”

Behoedzaam opende hij de vleugeltjes en strekte de tere pootjes en plooidde de vleugels weer in, onderwijl zacht tot het diertje pratend.

De kleine vogel verzette zich niet meer. Misschien was hij te zwak. Of misschien vertrouwde hij de jongen.

„Humm, het is helaas geen gebroken pootje,” zei de jongen uiteindelijk, „het is bij tere zentjes zoals jij altijd eenvoudiger om uitwendig letsel te verhelpen dan inwendig.”

Hij onderzocht de kleine vogel nauwkeurig — van zijn snavel tot het puntje van zijn staart — maar vond niets. Toen taste hij met zijn vinger over keeltje, kin en maag van het diertje.

„Hé,” riep hij geschrokken, „je maagje is leeg. Je hebt al een tijd niet gegeten. Waarom niet?”

Hij keek bedroefd naar het diertje en schudde zijn hoofd. „Ik ben bang dat het ernstig is, kleine vriend.”

Zij keken elkaar aan, de jongen en de vogel, en er sprong iets over van oog tot oog, van hart tot hart. Gekalmeerd door de vriendelijke stem en zachte aanraking van de jongen nestelde het diertje zich in de hand en staarde voor zich uit. Toen kwam er wat schuim uit zijn mondhoek; de jongen kreunde.

„Ooohh, je hebt vergif opgepikt; het doet je pijn, of je van binnen in brand staat, is het niet? Dat had Rakker, mijn hond, ook toen hij ...”

De jongen zweeg; hij streek met zijn hand langs zijn ogen en snoot hard zijn neus. Toen keek hij weer naar het vogeltje en ging voort: „Misschien zie je Rakker wel. Het is een fijne hond. Hij is bruin en niet zo groot. Rakker

is lief voor vogels. Hij zal een goede vriend voor je zijn.”

De jongen ging zitten en samen wachtten zij. De jongen streekde zachtjes de veren en fluisterde tere woorden om het diertje op zijn gemak te stellen.

Nu en dan sloot het vogeltje de ogen alsof het wilde rusten maar opende ze dan weer snel en staarde de jongen aan. Het was niet bang meer. Het scheen of de vogel en de jongen samen spraken en dat alleen zij elkaar konden verstaan.

Tenslotte begon het kleine lijfje van de vogel te beven en hij keek de jongen nog eenmaal aan alsof hij zeggen wilde: „Zo is het goed. Tot ziens, mijn vriend.”

Toen sloot hij zijn ogen en slipte in de hand van de jongen in. De kille donkere lucht maakte plaats voor het ochtendgloren, toen het vogeltje de laatste adem uitblies.

„Tot ziens, kleine vriend,” fluisterde de jongen. en hij hield de zachte warme veertjes tegen zijn wang. „Ik vind het erg dat je zo moest lijden.” En hij streek een traan weg die op het kleine vogelkopje was gevallen.

De jongen zocht een stuk hout op, groef er een kuiltje mee onder een boom en bekleedde dit met zacht gras. Hierin legde hij het vogeltje en dekte het toe met frisse groene blaadjes en aarde. Toen strooide hij er kleine bloempjes over. Terwijl hij werkte neuriede hij een afscheidsliedje voor de kleine vogel:

Tot ziens, mijn kleine vriend,
tot ziens.

Nu zul je kunnen vliegen in
hemelse sferen.

Eens zal ik je weer zien, al
weet ik niet wanneer.

En wij zullen het samen fijn
hebben —
Jij, Rakker en ik.

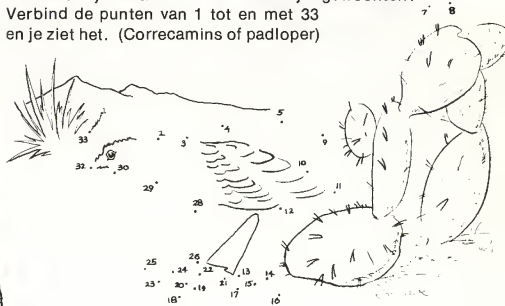

Voor de gap

Puntenpuzzel

DOOR CAROL CONNER

Welke woestijnvogel in Mexico en Noord-Amerika ontleent zijn naam aan een van zijn gewoonten? Verbind de punten van 1 tot en met 33 en je ziet het. (Correcamins of padloper)

Fop je vriendjes

Je vriendjes zullen je niet geloven als je zegt dat je je hoofd door dit stukje papier van 10 x 10 cm kan steken.

Doe het als volgt. Knip het vierkant uit. Knip de lijnen dan voorzichtig in.

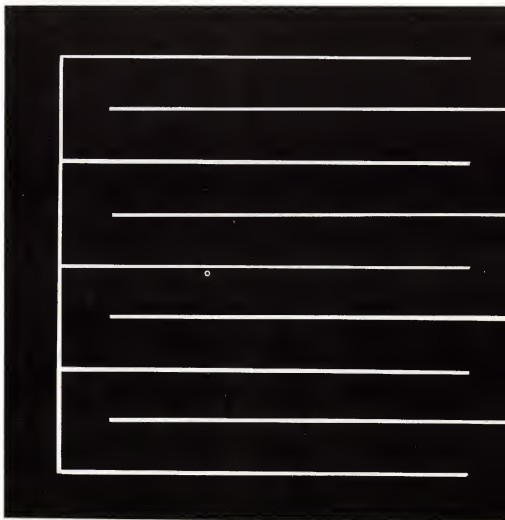
Probeer in de lappendeken acht lapjes te vinden die bij de pyjama's van Bruintje en Teddy passen.

Puntenpuzzel

DOOR CAROL CONNER

Trek een lijn van 1 tot 31 en je krijgt een plaatje van een dier dat in Australië leeft. Wat is het?

Van vriend tot vriend

Tragedie of bestemming?

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Reeds voor onze geboorte wisten we dat we naar de aarde zouden gaan om een lichaam te krijgen en ondervinding, dat we vreugde en zorgen, rust en pijn, vertroosting en moeilijkheden, ziekte en gezondheid zouden hebben en succes en teleurstelling zouden ervaren. We wisten ook, dat we na dat leven zouden sterven. Gretig aanvaardden we de gelegenheid om naar de aarde te gaan, hoewel het misschien maar voor een dag of een jaar was. We waren bereid het leven te nemen zoals het kwam — zonder te morren, te klagen, of onredelijk veel te eisen.

God beheerst ons leven, leidt en zegent ons, maar Hij geeft ons een vrije wil. Wij kunnen leven volgens Zijn plan voor ons, of dwaas zijn en ons leven verkorten of beëindigen.

Ik ben ervan overtuigd dat er een tijd is om te sterven, maar ik geloof ook dat veel mensen voor hun tijd sterven omdat ze zorgeloos zijn, hun lichamen misbruiken, onnodige risico's nemen, of zichzelf blootstellen aan gevaren, ongelukken en ziekten.

De Here geneest de zieken niet altijd. Hij verlicht lijden en verdriet niet altijd. Dat kan een bedoeling hebben. Lijden kan van mensen heiligen maken

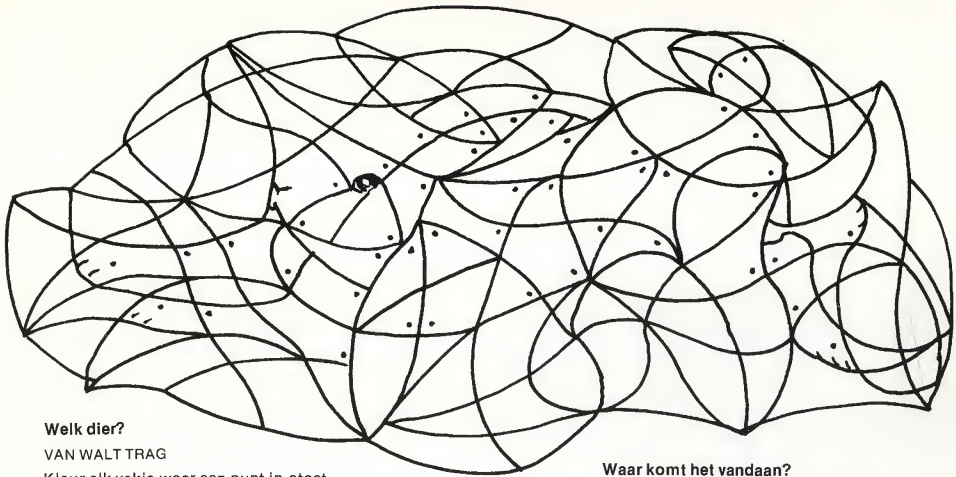

wanneer zij leren geduldig en lankmoedig te zijn en zichzelf te beheersen.

Het Evangelie leert ons dat niet in de dood een tragedie te vinden is, maar in de zonde. Iedereen moet sterven. Het sterven is een belangrijk deel van het leven. De dood kan het openen van de deur naar nieuwe mogelijkheden zijn. Natuurlijk zijn we nooit helemaal gereed voor deze verandering. Daar we niet weten wanneer hij komt, vechten we om ons leven te behouden. Toch behoren we niet bang te zijn voor de dood.

Het lijden van onze Heiland was een onderdeel van Zijn ontwikkeling. Mijn hart zou van vreugde willen schreien omdat wij weten hoe belangrijk Zijn dood, Zijn opstanding en Zijn verzoenend offer zijn.

Als wij voor tragische dingen komen te staan, moeten we op God vertrouwen, wetend dat ondanks ons beperkt inzicht, Zijn plannen nimmer falen. Met al zijn moeilijkheden geeft het leven ons het geweldige voorrecht in kennis, wijsheid, geloof en werken te groeien, als we ons voorbereiden terug te keren om aan Gods heerlijkheid deel te nemen.

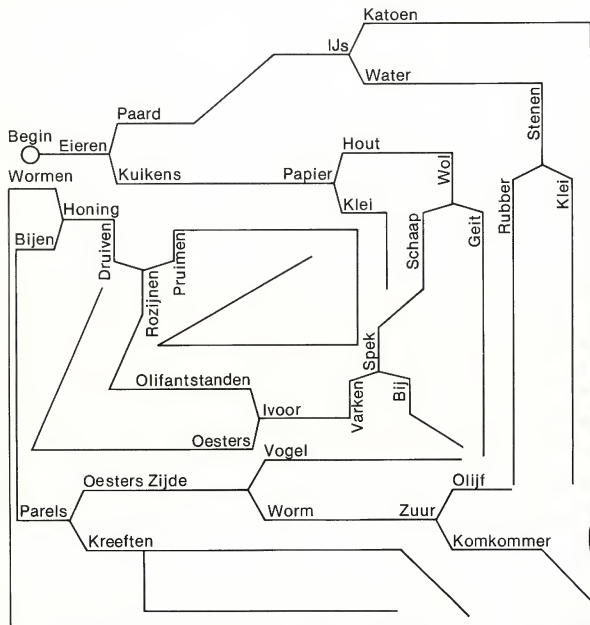
Welk dier?

VAN WALT TRAG

Kleur elk vakje waar een punt in staat dan zie je welk dier op deze plaat verborgen is.

Waar komt het vandaan?

Telkens als je voor een tweesprong komt te staan op het pad, zie je een woord. Kijk naar elk nieuw pad en het woord. Kies het woord dat de oorsprong is van het oude woord, dan zul je de pot met goud bereiken.

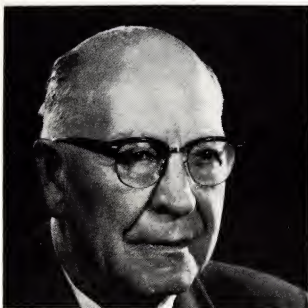

by J. M. Suica

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief, niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

ANTWOORD: BROEDER RICHARDS

„Is voor het heil van de mens noodzakelijk geweest, dat de Kerk tot afval kwam om daarna weer hersteld te worden?“

Mijn antwoord zou kunnen zijn dat de afval voor het heil van de mens niet noodzakelijk was, want als de Kerk die door de Heiland en Zijn apostelen werd gesticht, op aarde was gebleven, dan zou het juiste gezag van de Here voor de bediening van de verlossende verordeningen van het Evangelie er zijn geweest en zou er geen herstelling nodig zijn geweest.

Daar de afval er echter was, bestond er geen enkel priesterschap of goddelijk gezag meer op aarde om de verlossende verordeningen van het Evangelie te bedienen. Toen was deze Eeruggave de enige weg, dat een dergelijk gezag weer op aarde kon worden hersteld.

Het feit dat de afval er was, betekend niet dat er geen kerken op aarde waren. Het betekent alleen dat er geen kerken waren met goddelijk gezag en dat niemand gemachtigd was verlossende verordeningen van het Evangelie te voltrekken. De heilige Schrift staat vol uitspraken

die erop wijzen dat de afval van de oorspronkelijke Kerk die Jezus Christus had opgericht zou plaatsvinden. Toen Johannes de Openbaarder in ballingschap op het eiland Patmos was, zei de engel des Heren: „...Kom hier op, en ik zal u tonen hetgeen na dezen geschieden moet.“ (Op. 4:1.) Hij toonde hem de macht die aan Satan zou worden gegeven om oorlog te voeren tegen de heiligen (de heiligen waren de leden van de Kerk van Jezus Christus), ze te overwinnen en over alle geslacht en taal en volk te heersen. (Zie Op. 13:7.) Het is duidelijk dat hiermede wordt bedoeld dat de Kerk die door de Heiland was opgericht, volledig was overwonnen, dat die tot afval was gekomen.

Toen toonde de engel aan Johannes een engel die in het midden des hemels vloog „... hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk.“ (Op. 14:6.) Blijkbaar

is het eeuwige Evangelie het enige Evangelie dat de mensen kan verlossen. Johannes voegt eraan toe: „Zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.“ (Op. 14:7.)

Ook het heerlijke visioen dat Joseph Smith ontving is een bewijs van de afval. Dit wees uit dat de Vader en de Zoon twee afzonderlijke, verheerlijkte Personen zijn en dat de gehele christelijke wereld een god zonder lichaam, lichaamsdelen, of gemoedsaandoeningen aanbad. Dit betekent dat Hij niet kon zien, want Hij had geen ogen; Hij kon niet horen, want Hij had geen oren; Hij kon niet spreken, want Hij had geen mond. Vandaar dat ze de leringen van mensen volgden in plaats van de eeuwige waarheden van het Evangelie.

Mozes wist dat deze toestand zou heersen, want toen hij de kinderen Israëls naar het beloofde land leidde, vertelde hij hun dat ze daar niet lang zouden vertoeven maar dat ze onder de naties zouden worden verstrooid. (Zie Deut. 4:26-27.) Ook vertelde hij ze: „En aldaar zult gij goden dienen, die des mensen handenwerk zijn, hout en steen, die niet zien, noch horen, noch eten, noch reiken.“ (Deut. 4:28.) Dat is nu precies de soort god die de christelijke wereld aanbad toen Joseph Smith zijn heerlijke visioen ontving.

Mozes liet het daar echter niet bij. Hij wees erop dat indien Israël in de laatste dagen naar Hem zou zoeken (en hij noemt uitdrukkelijk de laatste dagen) ze Hem zeker zouden vinden. (Zie Deut. 4:29-30.) De profeet Joseph Smith zocht Hem, en hij verkreeg aldus kennis van de ware en levende God Die de engel noemde, „... Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.“ (Op. 14:7.)

Toen de apostelen de Heiland vroegen naar de tekenen van Zijn tweede komst en het einde der wereld, ver-

telde Hij hun van de oorlogen en pestilentien en aardbevingen die komen zouden, en zei Hij: „En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.” (Mt. 24:14.) Het ligt voor de hand dat Hij op het Evangelie duidde dat Hij en Zijn discipelen gepredikt hadden.

Een ander schriftgedeelte dat melding maakt van een volledige herstelling is Jes. 29:13-14:

„Want de Heere heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijn mond, en zij Mij met hun lippen eren, doch hun hart verre van Mij doen; en hun vreze, waarmede zij Mij vrezen, mensengeboden zijn, die hun geleerd zijn;

„Daarom, ziet, Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen.”

Het zal nu duidelijk zijn dat de Here geen wonderbaar werk en een wonder onder de kinderen der mensen hoefde te verrichten indien Zijn Evangelie op aarde was gebleven, maar Hij geeft als reden voor de verrichting van dit wonderbaar werk dat ze anders de voorschriften en leringen van mensen zouden onderwijzen. Dat vindt men heden in al de zogenaamde christelijke kerken. Het bewijst de noodzaak van de herstelling.

De dag na Pinksteren maakte Petrus, toen hij tegen degenen sprak die Christus ter dood hadden gebracht, deze opmerking:

„Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren,

„En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u te voren gepredikt is; „Welken de hemel moet ontvangen te de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.” (Hand. 3:19-21.)

Wij zijn de enige Kerk in de wereld die aanspraak maakt op de herstelling van alle dingen, en als Petrus een ware profeet was, kan niemand naar de terugkomst van de Heiland uitzien volgens die in de Schriften gedane belofte, tenzij er zo'n herstelling zou zijn, geen reformatie. En daarom verklaren wij tot de gehele wereld dat de herstelling van alle dingen is ge-

komen waarover door de mond van alle profeten is gesproken. Die profeten hebben deze aarde wederom bezocht. Zij hebben de sleutelen en het gezag van het heilige priesterschap, en de macht om de verlossende verordeningen van het Evangelie te bedienen, op aarde teruggebracht.

DOOR LeGRAND RICHARDS,
Van de Raad der Twaalven

Moeten we iemand blijven vergeven die verkeerd doet? Omdat hij overtuigd is dat hij weer zal worden vergeven?

De vraag is aan de leden van de Kerk gesteld: Moeten we iemand vergeven, die verkeerd blijft doen uit de volle verwachting te worden vergeven?

De Here maakte dit glashelder in Zijn antwoord op de vraag van Petrus: „... hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen, en ik hem vergeven? Tot zevenmaal?”

„Jezus zeide tot hem: Ik zeg u, niet tot zevenmaal, maar tot zeventigmaal zevenmaal.” (Mt. 18:21-22.)

U zult bemerken dat de vraag van Petrus gericht was tot hen die „tegen mij zondigen”. Uit bovenstaande blijkt, dat de persoon niet zozeer tegen óns zondigt, wél echter dat hij blijft zondigen. Bekering is geen opdracht om lichtvaardig mee om te springen. Wee degene die zondigt met de bijgedachte wel bekering te zoeken. Hij gaat lichtvaardig om met de gronden voor de zaligheid. Degeen die zich bekeert met het idee, dat hij later wel weer kan

zondigen, heeft zich niet echt bekeerd; hij heeft zijn zondige praktijken alleen enige tijd uitgesteld in de hoop dat zijn geweten sust. Onder de valse schijn van bekering lijkt het of de druk om zich waarlijk te bekeren, wordt verlicht, en de zondaar dan weer kan terugkeren tot de zonde.

In LV 42 lezen we „...degene die zich met geheel zijn hart bekeert, en het verzaakt en niet meer doet, zult gij vergeven.” (Vers 25.)

De Here spreekt hier over een ernstige overtreding, maar in mijn geval blijft het beginsel gelijk voor alle zaken die bekering vereisen. Wij moeten de zonde met ons gehele hart verzaken. Hierin vinden we de motivatie en de inspiratie tegen de terugkeer naar de zonde.

Voor mij is het van belang dat de Aäronische priesterschap de sleutel bezit van het voorbereidende Evangelie, „...Welk Evangelie het Evangelie is van bekering, doop en

vergeving van zonden..." (LV 84:27.) Als president van de Aäronische priesterschap houdt de bisschop de sleutel tot de bekering. Om deze reden moeten ernstige overtredingen beleden worden aan de bisschop. Hij heeft de macht om te oordelen en namens de Kerk over de vergeving te beslissen.

Onthoudt, jonge vrienden, dat je in vertrouwen naar je bisschop kunt gaan. Geen bisschop zal ooit een vertrouwenskwestie bekend maken. In enkele uitzonderingsgevallen zal hij de zaak aan de residentpresident voorleggen om raad, dikwijls zonder namen te noemen. Dit is in grote lijnen de procedure van de Kerk. Deze verzekert de bekeerde zondaar van de geïnspireerde raad en leiding door het gezag van de priesterschap. U zult geïnteresseerd zijn in de raad en waarschuwing van Paulus aan Timotheüs:

„Maar vlied de begeerlijkheden der jonkheid; en jaag naar rechtvaardigheid, geloof, liefde, vrede met degenen, die den Heere aanroepen uit een rein hart.

„En verwerp de vragen, die dwaas en zonder lering zijn, wetende, dat zij twistingen voortbrengen.

„En een dienstknecht des Heeren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te leren, en die de kwaden kan verdragen;

„Met zachtmoedigheid onderwijzen de degenen, die tegenstaan; of hun God te eniger tijd bekering gave tot erkentenis der waarheid;

„en zij wederom ontwaken mochten uit den strik des duivels, onder welken zij gevangen waren tot zijn wil." (II Tim. 2:22-26.)

Het schijnt dat wanneer wij alle kenmerken van de naastenliefde vertonen, God ons misschien bekering kan geven. Wanneer deze geest van bekering tot ons komt, voelen we hetzelfde grote verlangen dat de mensen na de geweldige toespraak van koning Benjamin hadden:

„En zij riepen allen als met één stem: Ja, wij geloven alle woorden,

die gij tot ons hebt gesproken; en wij weten ook, dat ze zeker en wáár zijn, door de Geest van de Heer, de Almachtige, Die een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen." (Mos. 5:2.)

Let op de Geest die hun zielen verulde na de bekering: „... we geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen." Deze houding komt alleen door de juiste bekering. Deze geest is beschikbaar voor ons allen. In LV 64 maakt de Here de volgende opmerking:

„Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.

„Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven." (LV 64:9-10.)

Als wij deze raad verstaan, worden we volwassen in het Evangelie en ontvangen we nog meer begrip. In LV 98 spreekt de Here weer over degenen die vergeven en geduldig verdragen.

„Nu spreek Ik tot u aangaande uw gezin: Indien mensen u of uw gezin eenmaal zullen slaan, en gij dit geduldig zult verdragen, en hen niet beschimpt, noch u tracht te wreken, zult gij worden beloofd;

„Maar indien gij dit niet geduldig verdraagt, zal het u worden aangerekend als een gerechte maat, die u is toegemeten.

„En verder, indien uw vijand u ten tweede male zal slaan, en gij uw vijand niet beschimpt, en het geduldig verdraagt, zal uw beloning honderdvoudig zijn.

„En verder, indien hij u ten derde male zal slaan, en gij het geduldig verdraagt, zal uw beloning viervoudig worden verdubbeld." (LV 98:23-26.)

Alleen wie dergelijke grote beproevingen hebben verdragen, zullen

weten wat de Here bedoelde toen Hij zei dat hun beloning viervoudig zou worden verdubbeld. Dit is bijna onze naasten liefhebben zoals de Heiland wil dat wij ze liefhebben. Ik heb een paar heiligen der laatste dagen gekend die deze grote beloning waardig zijn. De meesten van ons kunnen de diepte en de troost en de zegen, welke die weinigen hebben ontvangen, niet begrijpen. Deze houding behoort ons doel te zijn.

Het volgende vers uit de Leer en Verbonden behoort bij iedere heilige der laatste dagen op de tafelen zijns harten gegraveerd te staan:

„En nu, voorwaar zeg Ik u: Ik, de Here, zal u geen zonde aanrekenen; gaat uws weegs, en zondigt niet meer. Doch tot die ziel, die zondigt, zullen de vorige zonden terugkeren, zegt de Here, uw God." (LV 82:7.)

Werkelijke bekering moet blijvend zijn. Die kan door niemand lichtvaardig worden opgenomen. Bekering is voor altijd, en de Here zegt dat Hij onze zonden niet meer zal gedenken. We hebben een grote zegen in het vooruitzicht als wij onze zonden verzaken en ze niet meer doen, want in LV 93:1 lezen wij:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroep, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben."

De Here doet geen ijdele beloften. Laten wij zo leven dat we deze zegen waardig zijn.

Ik bid voor alle jongeren om de speciale kracht om tot Christus te komen. Daarbij verdwijnen alle andere dingen in het niet.

DOOR BISSCHOP VAUGHN J. FEATHERSTONE,

Tweede raadgever in de Presidenten-de Bisschop.

*

Doelbewuste voorbereiding op een rijk leven

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Toenspraak gehouden in de priesterschapsvergadering van de 144ste algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het verheugt mij hier vanavond in deze priesterschapsvergadering met u bijeen te zijn. Het deed ons bijzonder veel genoegen te zien hoe de vaders met hun zoons vroegtijdig naar deze zaterdagavond-priesterschapsvergadering zijn gekomen. Velen van hen waren er al een paar uur van tevoren, om zich van een goede zitplaats te verzekeren, terwijl duizenden andere vaders en zoons zich naar de tabernakel en naar de talrijke ring- en wijkgebouwen over het hele land spoedden. Dit is een prachtig en feestelijk verlengstuk van ons gezinsleven, dat ons lief is, en waarvan de wereld beghint in te zien dat het een wezenskenmerk is van onze verhoudingen thuis — dit samengaan van vaders met hun zoons.

Wij zijn dankbaar voor uw aanwezigheid hier, en wij koesteren voor u een diepe waardering en een oprechte genegenheid.

Het zij ons vergund u in de eerste plaats te prijzen wegens uw toewijding en trouw. De tempels zijn gewoonlijk volledig bezet. De kerk-

gebouwen worden meer en meer bezocht, en er is een toename te bespeuren in de opkomst naar onze vergaderingen en in de vervulling van onze godsdienstige plichten. Steeds meer gezinnen houden geregeld hun gezinsavond en wij zijn blij met de blijven van geloof en liefde die alom in de Kerk worden tentoongespreid. Wij zijn bijzonder verheugd over de uitbreiding van het ledental en de doeltreffende activiteit van de leden in de overzeese ringen en zendingen. Wij zijn een wereldkerk, en wij menen meer en meer de positie van een algemeen erkende kerk te gaan innemen.

En nu, broeders, wil ik u enkele mededelingen doen, die ik donderdag jongstleden reeds met andere leiders heb besproken. Het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven hebben hun goedkeuring gehecht aan de organisatie van een ouderlingengenorium in iedere wijk en zelfstandige gemeente. De in een bepaalde wijk of gemeente woonachtige ouderlingen, tot hoogstens 96 in aantal, mogen een ouderlingenquo-

rum vormen, met een presidium aan het hoofd. Waar meer dan 96 ouderlingen zijn, moet het quorum worden gesplitst. De presiderende broeders zijn van mening dat dit grote krachtreservoir het best tot zijn recht kan komen door de vorming van krachtige, actieve ouderlingenquorums met meer plaatselijke rechtsbevoegdheid.

Nog een punt dat van belang is voor de priesterschap: Met ingang van heden worden ringpresidenten in hun eigen ring zeventigers en zeventigerspresidenten ordenen en aanstellen, wanneer de daarvoor in aanmerking komende mensen naar behoren, als zodanig zijn voorgedragen en door de Eerste Raad van Zeventig zijn goedgekeurd. Hierdoor kunnen langdurige vertragingen veelal worden vermeden en kan er een goede samenwerking tussen de ringleiders en hun zeventigers tot stand worden gebracht, waarbij het zendingswerk naar wij hopen een nieuw accent krijgt.

Broeders in leidende functies, u kunt zich vele, vele brieven besparen door het lezen van uw handboek en uw bulletins. Hierbij willen wij vooral uw aandacht vestigen op de kwestie van het interviewen van aanvragers van tempelaanbevelingen. Wilt u de mensen op het hart drukken hun moeilijkheden met hun bisschop te bespreken?

Wij prijzen u, vaders, voor uw standvastigheid in het onderrichten van uw eigen zoons. Wij hebben u allen lief. Wij stellen uw geloof op hoge prijs; wij beroemen ons op uw groei en waardigheid. Velen van uw oudere zoons hebben hun zending reeds vervuld, maar tal van jongeren zijn nog toekomstige zendingen.

Om er zeker van te kunnen zijn dat uw leven rijk en overvloedig zal zijn, moet u zich doelbewust op dat leven voorbereiden. Hetgeen waar u zich thans als diakenen op instelt, kan u van zo'n overvloedig leven verzekeren. Hebt u al eens geld gespaard dat voor uw zending was bestemd?

Misschien hebt u uw vak, beroep of

levenswerk nog niet gekozen, maar toch zijn er al veel algemene punten waarop u uw leven kunt inrichten, ook al weet u nog niet of u rechten of medicijnen gaat studeren, of dat u leraar wordt, of ingenieur. Er zijn beslissingen die u nu reeds genomen moet hebben of zo spoedig mogelijk moet nemen. Wat gaat u bijvoorbeeld doen zolang u nog niet getrouwd bent? En wat gaat u doen om tot een huwelijk te komen?

U kunt nu het besluit nemen dat u de trouwste diaken, leraar en priester zult worden. Die beslissing kunt u op dit moment nemen, met een onherroepelijke gelofte. U kunt zich nu voornemen goed te leren en te studeren; u kunt uw tijd behoorlijk indelen en er een doelmatig gebruik van maken. Voor heel de rest van uw leven kunt u gelukkig zijn als u uw tijd goed weet te gebruiken.

U kunt zich nu reeds voornemen eenmaal een eervolle zending te vervullen als u de daarvoor vereiste leeftijd hebt bereikt. U kunt daartoe nu al geld gaan verdienen en het opsparen en beleggen voor uw zending. U kunt zich nu al gaan toeleggen op studie en dienstbetoon, en iedere gelegenheid te baat nemen om uw hart, verstand en ziel voor te bereiden op die heerlijke toekomstige periode in uw leven.

Vaak is de vraag gesteld: Wordt men tot het zendingswerk gedwongen? Het antwoord op die vraag luidt natuurlijk: Neen! Iedereen heeft zijn eigen vrije wil gekregen. Nu vraagt men: Behoort iedere jongeman een zending te vervullen? Daarop antwoordt de Kerk: Ja, en ook het antwoord des Heren luidt: Ja! Breiden wij dit antwoord nog wat uit, dan kunnen wij zeggen: Stellig behoort elk manlijk lid van de Kerk een zending te vervullen, evenals hij zijn tienden behoort te betalen, zoals hij ook zijn vergaderingen dient bij te wonen en zijn leven rein moet houden en vrij van het verderf der wereld dient te zijn en behoort uit te zien naar een hemels huwelijk in de tempel des Heren.

Hoewel hij tot dit alles geenszins wordt gedwongen, behoort hij deze dingen toch voor zijn eigen bestwil te doen. Wij zingen zo vaak:

O weet, dat elke ziel is vrij
haar pad te kiezen, waar 't ook zij.
Ten hemel dwingt de Heer ons niet,
daar Hij een vrije wil ons liet.
Voor ieder is 't geloven vrij,
God roept tot allen: Komt tot Mij!
Zijn wij gehoorzaam aan dat woord,
dan helpt Hij ons ook verder voort.
Heilige Lofzangen, no. 189:1,3.

Er is in het Evangelie in geen enkel opzicht sprake van dwang. In 1833 sprak de Here: „Ziet, hier is de vrije wil van de mens, en hier is de veroordeling van de mens, omdat hetgeen sedert den beginne was, klaar en duidelijk voor hem is, en hij het licht niet ontvangt.” (LV 93:31.)

Dit wil zeggen dat de Here ons sedert de dagen van Adam juiste leerstellingen heeft onderwezen, die wij kunnen aanvaarden of verwerpen, maar de verantwoordelijkheid hiervoor berust bij ons. Het betekent dat wij allen goed van kwaad kunnen onderscheiden, daar wij bij onze doop de Heilige Geest hebben ontvangen. Ons geweten fluistert ons in wat goed is en wat verkeerd is. Wij kunnen de schuld niet op anderen afschuiven, of op de omstandigheden. Wij weten zelf wel wat goed is.

Iedereen heeft zijn eigen vrije wil. Men mag stelen, vloeken of drinken; men mag zich met pornografisch materiaal verontreinigen; men mag zijn leven verbeuzelen, zijn plicht verzaken, seksuele zonden begaan en zelfs anderen het leven benemen. Niets dwingt ons, maar wij moeten wel weten dat de zonde haar eigen straf meebrengt, en dat wij er vroeg of laat ten volle voor zullen boeten, zodat wie verkliest het kwade te doen wel heel dom is.

Iedereen kan in gebreke blijven zijn vergaderingen bij te wonen, zijn tienden te betalen, een zending te vervullen, zijn tempelplichten en voorrechten te veronachtzamen, maar wie zijn verstand gebruikt weet dat hij daarmee zichzelf tekort doet. Ook hier geeft de Here weer het ant-

woord op de vraag, waar Hij zegt: „En dat iedere man met gerechtigheid te werk zal gaan, zijn lendenen met getrouwheid omgorden, en een stem ter waarschuwing tot de bewoners der aarde verheffen, en zowel door woord als door vlucht verkondigen, dat er verwoesting over de goddelozen zal komen.” (LV 63:37.) Hebt u wel gemerkt dat hier gezegd wordt „Iedere man,” — en dus ook iedere jongen die straks een man wordt? Natuurlijk sturen wij geen jongeman op zending, wiens leven geheel is doortrokken van onreinheid en seksuele of andere zonden. Zo iemand zou bestil eerst door een diep berouw en oprechte bekering gezuiverd moeten worden, voordat hij daarvoor in aanmerking kan komen. Wij herhalen dus: Iedere mannelijke HLD die daartoe waardig en bekwaam is dient een zending te vervullen.

Ten einde een rijk en overvloedig leven te kunnen leiden, dat rein en onbevangen is, moet iedere jongen dus bij voorbaat zijn levenskoers bepalen, en met zichzelf en zijn hemelse Vader plichtig overeenkomen hoe hij zijn leven wil inrichten en wat hij zal doen om zijn roeping eer aan te doen.

Omtrent tijd heeft iemand ons eens deze gedachte aan de hand gedaan, die ik u zal voorlezen:

„In mijn dromen kwam ik vervolgens voor een prachtig gebouw te staan, dat iets weg had van een bankgebouw; toch was het geen bank, daar het koperen bordje op de gevel als opschrift droeg: 'Tijd te koop.'

„Ik zag hoe een man, bleek en buiten adem, als een zieke, zich moeizaam de trappen op sleepte, en ik hoorde hem zeggen: 'De dokter heeft me gezegd dat ik hem vijf jaar eerder had moeten raadplegen. Die vijf jaren ga ik nu kopen, dan kan ik daarmee mijn leven redden.'

„Daarna kwam er nog een man, die eveneens tot de bediende zei: „Toen het te laat was, kwam ik tot de ontdekking dat God mij grote gaven en talenten had geschonken, en die heb ik niet tot ontwikkeling ge-

bracht. Verkoop mij tien jaren, opdat ik alsnog kan worden wie ik had kunnen zijn.'

„Vervolgens kwam er een jongere man aan, die zei: ‚Op de zaak hebben ze me gezegd dat ik met in-gang van de volgende maand een goede baan kan krijgen als ik erop voorbereid ben die te aanvaarden. Maar ik heb mij er niet op voorbereid. Geef mij dus twee jaar tijd om mij erop te kunnen voorbereiden die be-trekking de volgende maand te aan-vaarden.’

„Zo kwamen ze, ziek, zonder hoop, wanhopig, bezorgd, ongelukkig — en met een voldane glimlach gingen ze heen, stuk voor stuk met een uitdrukking van onuitsprekelijk ge-noegen op hun gelaat, want ieder had nu wat hij zo hard nodig had en waarnaar hij zo wanhopig had ver-langd, namelijk tijd.

„Toen werd ik wakker, blij dat ik had wat die mannen niet hadden, en wat zij ook nooit zouden kunnen kopen: tijd! Tijd om van alles te doen wat ik graag wilde doen, wat ik doen moest. Als ik die morgen onder mijn werk floot, deed ik dat omdat mijn hart van een grote blijdschap was vervuld. Ik had immers nog de tijd, als ik die nu maar goed gebruikte.” (Schrijver onbekend.)

Nu wilde ik u iets vertellen over een van de doelstellingen die ik als jongen voor ogen heb gehad. Toen ik eens tijdens een conferentie een kerkleider uit Salt Lake City had horen zeggen dat wij de Schriften moesten lezen, en ik besefte dat ik de Bijbel nog nooit had gelezen, liep ik diezelfde avond na afloop van die bepaalde toespraak naar mijn huis, dat maar een straat verderop stond, en klom de trappen op naar mijn zolderkamerje, waar ik een petroleumlampje aanstak dat op het tafeltje stond, en de eerste hoofd-stukken van Genesis doorlas. Een jaar later sloot ik de Bijbel, nadat ik dat grote en prachtige boek tot het laatste hoofdstuk had uitgelezen.

Ik had ontdekt dat die Bijbel, die ik bezig was door te lezen, 66 boeken bevatte. Bijna werd ik van mijn stuk

gebracht bij de ontdekking dat er 1.189 hoofdstukken in voorkwamen, en later bemerkte ik ook dat hij 1.519 bladzijden telde. Het was een ont-zaglijke opgave, maar ik wist dat als anderen het hadden gedaan, ik het ook wel kon.

Ik bemerkte dat er bepaalde ge-deelten waren die voor een 14-jarige jongen moeilijk te begrijpen waren. Er kwamen ook wel bladzijden in voor die me niet bijzonder interes-seerden, maar toen ik die 66 boeken, die 1.189 hoofdstukken en 1.519 bladzijden had doorgelezen, had ik een warm gevoel van voldoening dat ik mij iets ten doel had gesteld en het ook had volbracht. Ik vertel u dit verhaal nu niet om ermee op te scheppen, maar ik gebruik het enkel als voorbeeld om te zeggen dat als ik dit bij petroleumlicht kon doen, u het bij elektrisch licht ook wel kunt. Ik ben altijd blij geweest dat ik de Bijbel van a tot z heb doorgelezen. Misschien mag ik u nog iets ver-tellen over wat ik mij ten doel stelde toen ik nog jong was.

Ik had mijn leven lang over het Woord van Wijsheid horen praten, en over de zegeningen die ik in mijn leven zou kunnen krijgen bij naleving hiervan. Ik had mensen tabak zien prui-men, en het was voor mij iets weerzinwekkends het bruine sap uit hun mondhoeken te zien sijpelen. Ik had mannen veel tijd zien verknoeien met het rollen van hun eigen siga-retten. Ze kochten dan een zakje shagtabak van een of ander merk en wat papier. Vele malen per dag on-derbraken zij hun werkzaamheden om zo'n stukje vloeit met tabak te vullen en er een sigaret van te rollen, die ze vervolgens oprookten. Dit vond ik een malle gewoonte en het leek me zo'n verspilling van tijd en energie. Later, toen de rookgewoon-te geraffineerder begon te worden, kochten ze hun sigaretten kant en klaar in een pakje. Ik weet nog goed hoe het mij tegen de borst stuitte toen ook de vrouwen begonnen te roken.

Ik herinner mij hoe ik in mijn jon-gensjaren op de onafhankelijkheids-

dag, die in de Verenigde Staten op de vierde juli wordt gevierd, in mijn geboortestadje de straat opging, waar ik dan de mannen zag die deel-namen aan de paardenrennen, hetzij als mededinger hetzij als gokker door op de winnaar te wedden. Dan viel het me op dat ze meestal siga-retten tussen hun lippen en drank-flessen in hun zakken hadden, en dat sommigen ergerlijk dronken waren, met benevelde ogen ruwe taal uitslaand en vloekend.

Het duurde dan nog wel even voordat de paarden waren opgesteld en de wedrennen konden beginnen, en in die tussentijd werd er bijna zonder uitzondering wel ergens geroepen: „Een vechtpartij! Een vechtpartij!” en dan stroomden alle mannen en jongens samen op de plek waar werd gevochten, hetgeen gepaard ging met stompen en slaan, met vloeken, haat en bloed.

Weer walgde ik dan bij de gedachte dat mannen zich zo te schande maakten, en dan nam ik op die feestdag bij mijn glaasje rose limo-nade als toeschouwer bij het paar-denrennen mezelf opnieuw voor, dat ik nooit sterke drank zou drinken of zo zou vloeken en ketteren als al die kerels in dat kleine stadje.

Ik herinner mij ook dat ik nog als kleine jongen, zonder dat iemand mij ertoe drong, het besluit nam dat ik het Woord van Wijsheid nooit zou overtreden. Ik wist waar het stond geschreven, ik wist in grote trekken wat de Here daarvan had gezegd en ik wist ook dat toen de Here dat had gezegd, het Hem be-haagde als de mensen zich van al die schadelijke stoffen onthielden, en dat ik mijn hemelse Vader juist wilde behagen. Ik nam dus een vast en kloek besluit dat ik die schadelijke dingen nooit zou aanraken. Nadat ik mij dit volledig en ondubbelzinnig had voorgenomen, bemerkte ik dat het niet te moeilijk viel mij aan deze belofte tegenover mijzelf en mijn hemelse Vader te houden.

Ik herinner mij nog hoe ik in later jaren eens als districtsbestuurder van de Rotary Club (een genootschap

voor internationaal dienstbetoon) naar Nice in Frankrijk ging, waar het internationale congres van deze organisatie werd gehouden. Tot de daarmede gepaard gaande feestelijkheden behoorde een weelderig banket voor de districtsbestuurders, en in het grote gebouw werd alles in gereedheid gebracht voor een galadiner. Bij het innemen van onze plaatsens zag ik hoe er bij iedere zitplaats zeven bokalen waren neergezet, benevens het nodige tafelsilver en serviesgoed, alles van het beste dat Europa leverde.

Toen het feestmaal begon, kwam een heel legertje kelners ons bedienen, wel zeven voor elke gast, en ze schonken wijn en sterke drank in. Bij elk bord werden zeven glazen gevuld met kleurrijke dranken. Ik was een heel eind van huis; ik kende vele van de aanwezige districtbestuurders, en zij kenden mij. Ze wisten echter waarschijnlijk niets van mijn geloof af, of van mijn houding ten aanzien van het Woord van Wijsheid. In ieder geval kwam het me voor dat de boze mij influisterde: „Dit is de kans van je leven. Je bent ontzettend ver van huis. Niemand ziet je hier immers? Niemand zal het ooit te weten komen als je die glazen leegdrinkt. Nu heb je de kans!” Toen was het alsof een lieflijker geest mij influisterde: „Je hebt een gelofte afgelegd; je hebt jezelf beloofd dat je nooit zoiets zou doen; bovendien heb je een verbond gesloten met je hemelse Vader, en je hebt het al zoveel jaren uitgehouden zonder het te verbreken; je zou wel stom zijn om na al die jaren dat verbond te verbreken.” Het zij voldoende te zeggen dat toen ik een uur later van de tafel opstond, die zeven bokalen nog steeds gevuld waren met de kleurrijke vloeistof die er een uur tevoren was ingeschonken, maar onaangeroerd was gebleven.

Nog een jeugdherinnering, broeders: Ik weet nog hoe in mijn jongensjaren de sheriff ons eens hevig deed schrikken, of liever ontstellen, toen hij ons kwam bekendmaken dat er een geheime bergplaats met

gestolen goederen was gevonden onder de planken vloer van de houten veranda van een huis dat een eindje verderop stond in de straat waar wij woonden. De jongeman die daar woonde werd een kleptomaa genoemd. Hij was blijkbaar met een ziekelijke steelzucht behept en stal zelfs voorwerpen die hij zelf niet kon gebruiken. Tal van mensen uit het stadje hadden aangifte gedaan van het verdwijnen van de rijzweepen en reisdekens uit hun rijtuigjes. Hier lagen ze dan onder de veranda, en tenslotte bekende die jongen ze te hebben gestolen. Ik weet nog goed hoe geschokt wij jongens waren, en hoe wij met hem te doen hadden omdat hij die verschrikkelijke zwakheid aan de dag had gelegd!

Ralph Waldo Emerson heeft eens gezegd: „Iedereen ziet er op toe dat zijn naaste hem niet bedriegt, maar eens komt er een dag dat hij begint op te passen dat hijzelf zijn naaste niet bedriegt. Dan komt alles in orde, want hij heeft zijn koopmanskarretje vervuld voor een zonnwagen.” (*De volledige geschriften van Ralph Waldo Emerson*, 585.)

Deze jongen wist niet hoe onze daden ons achtervolgen, en hoe wij zeker zullen oogsten wat wij hebben gezaaid. Iedere ervaring die wij opdoen verrijkt of verarmt dan ook ons leven. Wij kunnen geen slechte gedachten koesteren of lelijke dingen doen zonder dat dit zich op ons wreekt en het ons wordt vergolden.

Onlangs stond er een bericht in de krant over een melsje dat een cheque had gevonden van over de twee miljoen dollar. Ze zei dat ze meteen was begonnen het in gedachten uit te geven. Ten slotte had ze die cheque toch aan de rechtmatige eigenaar teruggegeven, en het krantenbericht onthulde dat haar beloning veel kleiner was dan ze had verwacht. Waarom wilde ze voor haar goede daad worden beloofd? Waarom was ze teleurgesteld over het aangeboden bedrag? Moeten de mensen altijd worden beloofd als ze doen wat juist en billijk is? Zou u

een beloning verwachten als u een gevonden voorwerp terugbracht? We hebben immers allemaal het derdient artikel des geloofs geleerd: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen ...” Niet waar, jongens? Nu zou ik nog een paar woorden willen zeggen over winkeldiefstal, maar de tijd laat het niet toe. Het is een vreselijke schande dat in onze woonplaatsen de zaken een vrij hoog percentage van hun winsten moeten reserveren ter dekking van de schade die zij tengevolge van deze winkeldiefstallen lijden. Het is een afschuwelijke zaak dat dit kan voorkomen in een HLD-gemeenschap, waar een gedeelte althans tot onze Kerk behoort.

Nu wil ik graag besluiten met het verhalen van nog één kleine belevenis. Ik was eens in Toquepala in Peru, waar wij een kerkgebouw kwamen inwijden. Vele van de in dat mijnstadje werkende mannen waren Amerikanen. Na de plechtigheid werd er in een van hun woningen gedineerd. Terwijl wij ons daar bevonden, kwam er een jongen naar mij toe die zei: „Broeder Kimball, ik denk erover op zending te gaan. Wilt u mijn een zegen geven?”

„Ik zei: „Wel ja, natuurlijk. Het zal mij een groot genoegen zijn jou een zegen te geven, maar is dat niet je vader, die ik in die andere kamer heb ontmoet?”

„Ja,” zei hij, „dat is Pa.”

Ik zei: „Nu, waarom vraag je hem dan niet je te zegenen?”

„Och,” zei hij, „Pa zou mij toch geen zegen willen geven.”

Ik excuseerde mij dus. Later liep ik de vader tegen het lijf, en ik zei tegen hem: „U hebt daar een fijne jongen. Ik geloof dat hij graag een zegen van zijn vader zou willen krijgen. Zou u hem niet graag een zegen willen geven?”

„Och,” zei hij, „ik geloof niet dat mijn zoon graag zou willen dat ik hem een zegen gaf.”

Terwijl ik mij met de andere aanwezigen onderhield, zag ik even later

hoe de vader en die zoon heel dicht bij elkaar stonden. Ik begreep daaruit dat zij elkaar in gedachten nader waren gekomen en dat de jongen er nu een eer in stelde zich door zijn vader te laten zegenen, en dat die vader verheugd was dat hij hem erom had gevraagd.

Ik hoop dat jullie, jongens onder mijn gehoor, dit in gedachten willen houden. Jullie hebben de beste vader ter wereld, weet je. Hij draagt het priesterschap, en het zou hem veel genoegen doen jullie een zegen te mogen geven. Hij zou graag willen dat jullie hem dat te kennen gaven, en wij zouden graag willen dat u, vaders, zou willen bedenken dat uw zoons misschien wel eens wat verlegen zijn. Zij weten dat u de beste man ter wereld bent, maar waarschijnlijk zou u een paar heerlijke ogenblikken beleven als u ze alleen maar wat tegemoet wilt komen.

Broeders, het is fijn hier vanavond bij u te mogen zijn. Vrede zij met u, en zoals tegenwoordig zo vaak wordt gezegd: Alleen rechtschapenheid is lonend. God zegene u allen, en ik geef u, jongens en mannen, mijn getuigenis dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Er ligt een groots werk van zaligheid en verhoging voor ons, en het is de enige weg, en ongerechtigheid heeft nog nooit iemand geluk gebracht. Ik geef u mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen. *

De vele kinderen

Na de zondagsschoolvergadering ging iedereen opgelucht en met een blij gezicht naar huis. Het was een fijne dienst geweest. Een beetje klein en stil verliet zuster Ereprijs de gang van het gebouw. Ook haar liet God niet in de steek. Ook zij had het fijn gevonden. Maar toch... Zij zag de anderen gezellig pratend naar huis gaan. Haar beekroop weer een gevoel van eenzaamheid. Er knapte iets af, dat tijdens de dienst juist was gesterkt.

Ze wist best dat ze er niet aan moest toegeven, dat je moest strijden tegen zo'n neerslachtige bui. En meestal lukte het haar ook wel. Haar opgewekte aard, haar positieve kijk op de dingen en niet te vergeten haar geloof in Gods beloftewoorden hielpen haar over de dieptepunten heen.

Maar vandaag was het anders. Het lukte niet de nare gedachten af te schudden. Waarom moest het ook allemaal zo zijn? Als haar man er nog maar geweest was. Hij was toch niet oud toen hij van haar heen ging, pas 63, en ze hadden het samen zo goed. Ze gingen altijd samen naar de kerk en konden zo goed met elkaar praten. Ze miste hem zo ontzettend.

Het meest van al miste ze zijn vrolijkheid, zijn enorme humor, die vooral in moeilijke tijden wonderen verrichtte. Zuster Ereprijs liep met kleine stapjes door de stille straten en stilaan verschenen de lachrimpeltjes naast haar ogen. Ze dacht aan al die dingen die ze samen hadden beleefd, aan die keer dat zijn hoed afwoei en hij er met rare sprongen achteraan moest rennen, en aan die keer dat hij zijn schoenen in het donker gepoetst had met blauw in plaats van met bruin, aan die keer dat het jongetje

dat in de kerk naast hem zat hem een handje kiezelsteentjes in bewaring had gegeven... Maarten had op een gegeven ogenblik zijn zakdoek uit zijn zak gehaald en roets!], met veel lawaai ging een hele bezending steentjes langs en onder de banken! Wat een humor had Maarten! Nog ziet ze hem zitten met zijn schuldbewuste gezicht in zijn zakdoek, de ingehouden lach in zijn ogen!

De vele herinneringen stormen op haar af. Wat een rijk leven, met zo'n man aan je zijde. Glimlachend bereikte ze haar huis. Hé, wat was dat, het leek wel of er iemand bij haar voor de deur stond.

Ze liep een beetje vlugger en ja, daar staat warempel het dochtertje van broeder en zuster Bakker op haar te wachten. „Zo Ineke, moest je me iets vragen?“ „Ja zuster Ereprijs, vader en moeder vragen of u vandaag bij ons wilt komen, de hele dag. Ze wilden het u zelf vragen, maar ze zagen u niet meer in de zondagsschool.“

„Maar dat is gezellig! En ôf ik dat wil, ik zet even melk neer voor de poes en dan loop ik gelijk met je mee.“

's Avonds, na de avondmaalsvergadering, zitten ze met z'n allen om de grote ronde tafel heen en bekiikt zuster Ereprijs de gezellige kring eens. Er is grote vrede in haar hart, dankbaarheid omdat de Here Zijn beloften waarmaakt. Het komt uit wat Hij zegt in Galaten 4:27, waar staat: „Wees vrolijk... want de kinderen der eenzame zijn veel meer, dan dergene, die den man heeft.“ De kinderen van onze hemelse Vader hebben hoekjes in haar hart. *

Zuster Catharina Horst-van Rennes.

„Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt”

DOOR MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste
Presidium

Toespraak gehouden in de priesterschapsvergadering van de 144ste algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Geliefde broeders, mijn toespraak is getiteld: „... Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.” (LV 133:5.) We zouden even goed kunnen zeggen: Doet uw roeping als priesterschapsdragers alle eer aan.” Om te beginnen geef ik u mijn getuigenis dat ik door de macht van de Heilige Geest weet dat president Kimball een profeet is, die door de Here als Zijn woordvoerder is geroepen en dat president Tanner door openbaring geroepen werd om als zijn eerste raadgever dienst te doen. Ik verleen hun beiden steun met een oprecht voornemen des harten. (Zie LV 17:1.)

Wat u, broeders, betreft, tot u zou ik hetzelfde willen zeggen wat Petrus tot de broeders van zijn dagen zei, namelijk: „... gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap...” (1 Pet. 2:9.) Van alle mannen op aarde is aan ons de hoogste eer te beurt gevallen.

Enmaal stonden wij als zonen Gods naar de geest in de grote raadsvergadering in het voorbestaan, en hoorden hoe de Vader ons Zijn heilsplan

voorlegde. Wij hoorden Hem zeggen dat aan hen die hun eerste staat behielden, meer zou worden gegeven, en dat op het hoofd dergenen die hun tweede staat behielden, voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden zou. (Zie Abr. 3:26.) Nu weten wij dat wij onze eerste staat wel hebben behouden, omdat wij hier zijn met onze geest plus dit lichaam, zodat ons meer gegeven is dan wij aanvankelijk hadden.

Als wij bovendien voor eeuwig vermeerdering van heerlijkheid op ons hoofd willen hebben, moeten er, zolang wij hier op aarde zijn, twee dingen gebeuren. Eén daarvan is het verkrijgen van het priesterschap. Het andere is onze roeping in het priesterschap eer aandoen. De Here heeft gezegd dat niemand deze heerlijkheid kan ontvangen zonder het priesterschap. „En wee allen, die niet tot dit priesterschap komen ...,” zo sprak Hij. (LV 84:42.) Daar wij het priesterschap hebben ontvangen, zullen wij die meerdere heerlijkheid ontvangen, indien wij onze roeping in het priesterschap eer

aandoen. Nu zou ik graag willen dat u eens luisterde naar de woorden waarmee de Here over het tot het priesterschap behorende verbond heeft gesproken, namelijk:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping,” (dus alleen zij die het priesterschap niet enkel ontvangen, maar bovendien hun roeping eren,) „worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen. Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron,” (in het eerste deel van de openbaring waaruit ik dit citeer, namelijk afdeling 84, spreekt de Here over mannen die het priesterschap dragen als de zonen van Mozes, overeenkomstig de orde van het door hem ontvangen priesterschap, en over hen die het Aäronische priesterschap dragen als de zonen van Aäron, overeenkomstig de orde van het Aäronische priesterschap,) „en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk en de uitverkorenen Gods.” (Wij spreken hier dus over het zeker stellen van onze roeping en uitverkiezing. Dit kunnen wij alleen doen door het priesterschap te verkrijgen en het vervolgens eer aan te doen. Dan geeft de Here ons deze belofte:)

„En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here.” (Denkt u dat eens even in: Zij die het priesterschap ontvangen en het eer aandoen, die „ontvangen Mij, zegt de Here.”)

„Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

„En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

„En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.” (Ons wordt dus beloofd dat ons voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd zal worden, en dat alles wat de Here heeft, aan ons zal worden gegeven.) „En dit is overeenkomstig de eed

en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

„Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, deze eed en dit verbond,“ (dat wil zeggen, zij ontvangen van de Here deze belofte) ... „die Hij niet kan verbreken ... (maar wij kunnen dat wel, en er zijn er heel wat onder ons die dat ook doen, waarvan dit de gevolgen zijn:) „Maar een ieder, die dit verbond verbreekt“ (om het priesterschap te eren en zijn roeping eer aan te doen), „nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld ...“ (Nu geloof ik niet dat de Here het hier per se over de onvergeeflijke zonde heeft, maar ik meen wel dat diegenen van ons die dit priesterschap ontvangen en begrijpen waar het om gaat, maar hun roeping geen eer aandoen, iets zullen verliezen dat ze hiernaars niet meer kunnen herwinnen.)

„En nu geef ik u een gebod“ (zegt de Here), om uzelf in acht te nemen en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

„Want gij“ (die het priesterschap hebt ontvangen) „moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.“ (LV 84:33-44.)

Deze opdracht deed mij onwillekeurig denken aan een door de Here geurde uitspraak betreffende „Israëls kamp ... nabij Council Bluffs (Iowa)“, voorkomende in de grote openbaring, die op 14 januari 1847 aan Brigham Young werd gegeven. (Zie inleiding tot LV 136.) Daarin zegt Hij namelijk:

„... gij zijt nog niet rein; gij kunt Mijn heerlijkheid nog niet verdragen; doch gij zult deze aanschouwen, indien gij getrouw zijt in het nakomen van al Mijn woorden, die Ik u heb gegeven sedert de dagen van Adam tot Abraham, van Abraham tot Mozes, van Mozes tot Jezus en Zijn apostelen, en van Jezus en Zijn apostelen tot Joseph Smith (wij van thans zouden kunnen toevoegen: en tot president Kimball) ... (LV 136:37.) Bij overpeinzing van de bewoor-

dingen waarin „de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren“ zijn gesteld, (zie LV 84:39), welk verbond wij allen zijn aangegaan, kom ik onder de indruk van de alles overtreffende zegeningen die ons hierin worden beloofd. Tegelijkertijd word ik heel klein als ik bedenken welke vereisten aan het ontvangen van die zegeningen als voorwaarde worden gesteld.

Het komt mij voor dat er vele „woorden des eeuwigen levens“ zijn, die „de mond Gods“ zijn uitgegaan en waar wij ijveriger op moeten letten als wij de beloofde zegeningen willen ontvangen. Daaronder bevindt zich ook het gebod „Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt.“ (Ex. 20:8.)

In onze dagen heeft de Here sterk de nadruk gelegd op de viering van de sabbatdag. Toen de heiligen voor het eerst naar Independence in Missouri gingen, gaf Hij hun een opsomming van de normen en maatstaven die in acht genomen moesten worden door hen die dat Zion willen opbouwen en bewonen. Eén daarvan, welke Hij nadrukkelijk heeft onderstreept, was de sabbatsheiliging, waarvan Hij het volgende heeft gezegd:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;

„Want voorwaar, die is eend, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen;

„... gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag uw offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broeders en voor de Here belijden.

„En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakt zij.“ (LV 59:9-10, 12-13.)

Daar wij in een maatschappij van sabbatschenders leven, moeten wij — als wij onze roeping in het priesterschap eer willen aandoen —

in de wereld leven, maar toch niet van de wereld zijn, want de Here heeft gezegd: „... de inwoners van Zion moeten ... de Sabbatdag vieren en heilig houden.“ (LV 68:29.)

Op de sabbatdag hoeven wij geen boodschappen te doen. Er zal op de sabbat in de stad Zion dan ook niet worden gewinkeld.

Wij hoeven dan geen amusementsvoorstellingen bij te wonen. Zomin mogen wij op de sabbat gaan jagen of vissen.

Als wij er werkelijk met volle inzet op uit zijn om onze roeping in het priesterschap te eren, zullen wij op de sabbatdag binnen de perken leven van de in die afdeling van de Leer en Verbonden door de Here gegeven voorschriften.

Nu zijn er nog andere „woorden des eeuwigen levens“ die „de mond Gods“ zijn uitgegaan, waarop wij ijveriger moeten gaan letten, opdat op ons hoofd „voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden“ moge, en wel deze:

„... Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.“ (LV 133:5; zie ook afdeling 38:42.)

„Bedenk, daarom, o mens, voor al uw handelingen zult gij in het gericht worden gebracht.

„Indien gij derhalve het boze hebt gezocht in de dagen van uw proeftijd, wordt gij onrein bevonden voor de rechterstoel van God, en niets, wat onrein is, kan bij God wonen; daarom moet gij voor eeuwig worden verworpen.“ (I Ne. 10:20-21.) Dat zijn de woorden van Nefi.

„... ziet, ik zeg u: Het koninkrijk Gods is niet vuil; niets, dat onrein is, kan het koninkrijk Gods ingaan ...“ (I Ne. 15:34.)

Zeshonderd jaar later maakte de opgestane Jezus Christus Zijn Nefitische volgelingen bekend: „... Niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde.“ (III Ne. 27:19.)

In het allereerste begin van deze bedeling sprak Jezus tot de in een conferentie bijeenvergaderde broeders: „... Gaat uit van onder de goddeloze. Redt u. Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.” (LV 38:42.)

Deze woorden brengen ons in herinnering wat Paulus tot de Korinthiërs zei: „Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest Gods in ulieden woont? Zo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.” (I Kor. 3:16-17.)

Er zijn in onze hedendaagse samenleving vele onreine gewoonten in zwang, waarvoor wij voortdurend op onze hoede moeten zijn als wij rein genoeg willen leven om onze roeping in het priesterschap eer aan te doen.

In het Woord van Wijsheid heeft de Here ons voor enige daarvan gewaarschuwd: „Ziet, voorwaar ... heb Ik u gewaarschuwd, ... dat wanneer iemand onder u wijn of sterke drank drinkt, dit niet goed is, noch aangenaam in de ogen van uw Vader ...

„... tabak is niet (goed) voor het lichaam ...

„En verder, hete dranken zijn niet voor het lichaam ...” (LV 89:5, 8, 9.) Het gebruik van gewoontevormende vervodende middelen, van welke aard ook, is eveneens in strijd met de geest van het Woord van Wijsheid en verontreinigt ons zowel naar lichaam als geest.

Priesterschapsdragers die erop uit zijn hun roeping eer aan te doen moeten alle onreinheid schuwen als de pest, waar deze zich in onze bandeloze samenleving ook moge voordoen, op het gebied van de lectuur, op het toneel of op het beeldscherm, in recreatie-centra of elders. God zal geen onreine priesterschapsdragers in Zijn tegenwoordigheid dulden.

Een van de verderfelijkste en meest verlagende ondegden die tegenwoordig in onze samenleving hoogtij vieren is de onkuisheid. Laten wij

nimmer vergeten hoe de Here vanaf de Sinaï met donderende stem heeft geboden: „Gij zult niet echtbreken.” (Ex. 20:14.)

Onder de Mozaïsche wet stond daarop de doodstraf. Niettegenstaande het feit dat overtreding van deze wet volgens de verdorven, toegeeflijke levensopvatting van deze generatie ongestraft wordt toegelaten, is dit op grond van Gods geestelijke wet nog steeds een zonde die de menselijke ziel te gronde richt, en dat is altijd zo geweest. Het is een kwaad dat zichzelf straft met de geestelijke dood van de betrokkene. Geen enkele echtbreker, die geen vergeving heeft ontvangen, doet zijn roeping als priesterschapsdrager eer aan. Het is dan ook zoals president Clark altijd zei, namelijk dat de Here „geen fijne onderscheidingen heeft gemaakt tussen ... echtbreuk, ontucht en overspel.” (Conference Report van oktober 1949, p. 194) en ik zou daaraan nog kunnen toevoegen: En evenmin tussen overspel en seksuele perversiteit.

Jezus Christus heeft voor ons de maatstaf aangegeven, waarnaar wij ons hebben te richten, toen Hij zei:

„Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen.

„Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aanziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan.”

Als om de gruwelijkheid van deze zonde nog eens extra te onderstrepen, vervolgt Hij dan: „Indien dan uw rechteroog u ergert (of „u oorzaak tot ergernis geeft”, staat er in een kanttekening), trekt het uit, en werpt het van u; want het is u nut, dat een uwer leden verga, en niet uw gehele lichaam in de hel geworpen worde.” (Mt. 5:27-29.)

Wij als priesterschapsdragers, die onze roeping in het priesterschap gaarne zodanig in ere willen houden dat wij het eeuwige leven kunnen verwerven en er „voor eeuwig heer-

lijkheid (op ons hoofd) vermeerderd worden” zal, moeten er voorzeeker ijverig naar streven ons te houden aan des Heren gebod: „... Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.” (LV 133:5.)

Dat dit het geval moge zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Waarschuwing

DOOR J. E. E. TROFAES,
van de gemeente Antwerpen

*O Heer, O Jezus, 't is mijn werk
U te aanbidden in Uw Kerk
Voor U te brengen al het leed
Dat Gij reeds kendet en ook wéét*

*Dat waart in menselijk gemoed
Dat ons ontnemt de kennis zoet,
Door U reeds lang aan ons gebracht.
Waar onze ziel altijd naar smacht.*

*Het leed, door afval van veler
gestort in 't mensenhart, 't begeer
de aarde te beheersen hier
door mensenroem, door goede sier.*

*Door veel verteer, door veel genot,
Door steeds t'ontwijken Uw gebod
Door zo te leven dat wij zien
Hoe zij de zaligheid ontliên.*

*Die zaligheid die door Uw Zoon
Eens veer beleeden voor Uw troon
en nu voor ons beschikbaar is,
dát is de waarheid, 't is gewis!*

*Daarom O Heer, verleen ons nu
het vuur, de liefde, kennis U
te dienen door getrouwheid, méér
te weten van Uw goedheid Heer.*

*Te beseffen voor alle tijd
dat alles hier is ijdelheid.
Verlangen van mensen zonder zin,
die alles betwijfflen, ook de min*

*Die Gij eens bracht, en ook de straf
ontkennen die U Meester gaf,
aan hen die weigeren te doen,
wat hun zou geven eeuw'ge roem!*

Gekozen door de Here

DOOR N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidium.

Geliefde broeders, dragers van het Priesterschap van God — zovelen vergaderd op zoveel plaatsen (vanavond wonen bijna 200.000 mensen deze vergadering bij) — dit is een koninklijk leger, de grootste broederschap en de grootste macht in de gehele wereld. Hoe gelukkig en gezegend zijn wij dat wij dragers van het Priesterschap zijn en leden van deze grote broederschap in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Vanavond zijn wij geïnstrueerd en geïnspireerd, en gesterkt in ons getuigenis, en hebben we genoten van dit lieflijke koor. Over een paar minuten zullen we het voorrecht hebben naar een profeet van God te luisteren, die de president is van De Kerk van Jezus Christus en thans hier op aarde Zijn woordvoerder is. Als hij spreekt, laten we dan luisteren en oren hebben die horen en besluiten deze grote leider, Spencer W. Kimball, te volgen. Ik heb het bijzondere voorrecht en de zegen gehad, voor vier profeten van de Here als raadgever te mogen werken. Ik getuig dat zij waarlijk pro-

feten van God zijn en ik zou graag met u willen bespreken hoe de Here de leiders van Zijn Kerk heeft gekozen, geordend en aangesteld, en hoe vlot de opvolging verloopt. Toen Jezus Christus op aarde was, begon Hij Zijn bediening en organiseerde Hij Zijn Kerk, en „... riep Hij Zijn discipelen tot Zich, en verkooos er twaalf uit hen, die Hij ook apostelen noemde.” (Lukas 6:13.) En Hij zeide tot Zijn apostelen: „Voorwaar zeg Ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen.” (Mt. 18:18.) Hieruit blijkt dat Hij op een ieder de volheid van het apostelschap bevestigde, met zijn sleutelen en machten zodat, als de tijd zou komen, een ieder op zijn beurt kon optreden als oudste apostel of als president van de Kerk. Petrus, Jakobus en Johannes werden aangesteld als het hoofd van de Kerk, om na het sterven van Christus op te treden als Eerste Presidium. In deze laatste dagen is de Kerk op

datzelfde beginsel gebaseerd. Nadat Joseph Smith door de Here was gekozen, verschenen Petrus, Jakobus en Johannes en verleenden het Melchizedekse Priesterschap aan hem en Oliver Cowdery en ordenden hen tot apostelen van de Here Jezus Christus.

In de Leer en Verbonden lezen we dat Joseph Smith Jr. werd geroepen om de eerste ouderling van de Kerk te zijn. De Here zei: „... gij zult worden genoemd een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus, en ouderling der kerk door de wil van God, de Vader, en de genade van uw Here Jezus Christus.

„En gij zijt door de Heilige Geest geïnspireerd om het fundament der kerk te leggen en deze tot het allerheiligst geloof op te bouwen.” (LV 21:1-2.)

Hoewel in juni 1829, vóór de Kerk was georganiseerd, aan de profeet en Oliver Cowdery was bekend gemaakt dat er twaalf apostelen zouden zijn en hoe ze gekozen moesten worden, duurde het tot 1835 eer de eerste Raad der Twaalven werd aangesteld. Toen wees de profeet Joseph Smith, onder leiding van de Here, de drie getuigen van het Boek van Mormon aan om de Twaalven te kiezen, die tot apostelen zouden worden geordend. (*Documentary History of the Church*, deel 2, p. 186-187, LV 18.)

Deze mannen zijn gekozen en geordend als apostelen, onder leiding van de profeet. Hun werd dezelfde macht gegeven die aan Paulus en de andere apostelen werd gegeven in de dagen van Jezus Christus. Het staat geschreven. „En zij vormen een Raad, in gezag en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten” (LV 107:24), waarmee het Presidium van de Kerk bedoeld wordt.

We lezen ook in de *Documentary History of the Church*: „President Smith ging verder met het uitleggen van de plicht der Twaalven. Hij beschreef hun gezag dat volgt op dat van de huidige president ... ook dat de Twaalven aan geen ander dan aan

het Eerste Presidium zijn onderworpen, namelijk ikzelf, ... Sidney Rigdon en Frederick G. Williams, die niet mijn raadgevers zijn; en als ik er niet ben (bedoeld wordt: als hij zou sterven) is er geen Eerste Presidium over de Twaalven." (*DHC*, deel 2, p. 373-374.)

President Wilford Woodruff zei: „Ik zeg de heiligen der laatste dagen: de sleutelen van het koninkrijk Gods zijn hier, en ze zullen hier ook blijven, tot de komst van de Zoon des Mensen. Laat heel Israël dat begrijpen ... Geen man die ooit de adem des levens heeft ingeademd, kan deze sleutelen van het Koninkrijk Gods bezitten en de mensen op een dwaalspoor brengen." (*Discourses of Wilford Woodruff*, G. Homer Durham, schrijver, Bookcraft, Inc. 1946, p. 73-74.)

Na de dood van de profeet Joseph riep Brigham Young een vergadering bijeen met deze woorden: „Ik wil dit volk in een speciale conferentie met de verschillende priesterschapsquorums, vergaderd zien. Op deze vergadering zei hij: „... ik tred naar voren om in mijn roeping met betrekking tot het Quorum der Twaalven, de apostelen die God door openbaring aan de profeet Joseph heeft geroepen, die geordend en gezalfd zijn om de sleutelen van het Koninkrijk Gods over de gehele wereld uit te dragen, als apostel van Jezus Christus voor deze generatie op te treden. Toen vroeg hij: „Wenst de Kerk, en is het hun enige verlangen de Twaalven steun te verlenen als het Eerste Presidium van dit volk? Er is vermeld dat de ondersteuning eenparig was. Toen hij vroeg of er iemand deze steun niet kon geven werd er geen enkele hand opgeheven.

Het is duidelijk dat Brigham Young van plan was de quorums te laten stemmen in rangorde van het Priesterschap, zoals wij vanmorgen in onze plechtige bijeenkomst gedaan hebben, want hij zei: „Hiermede (de stemming) komt de andere vraag te vervallen, en de behandeling door quorums. (*DHC*, deel 7, p. 230, 232,

240.) Vervolgens legde hij uit dat de Twaalven in hun ambt zouden blijven handelen, en dat de sleutelen van het Koninkrijk bij hen waren, en dat zij de zaken van de Kerk zouden regelen en alle dingen op de juiste wijze zouden leiden totdat een nieuw Eerste Presidium was georganiseerd. Sinds de dood van Joseph Smith is deze procedure steeds gevolgd. In dit geval bleven de Twaalven de Kerk drieënehalf jaar leiden voordat het Eerste Presidium was georganiseerd en Brigham Young werd aangesteld als de president van de Kerk.

Toen aan de president Wilford Woodruff werd gevraagd of hij ook wist om welke reden geen andere persoon dan de president der Twaalven moest worden geroepen om over de Kerk te presideren, zei hij dat hij verscheidene redenen wist. „Ten eerste, als de president van de Kerk sterft, wie heeft dan de presiderende macht van de Kerk? Het is het quorum der Twaalf Apostelen dat geordend en georganiseerd is door openbaring van God, en niemand anders. Als deze twaalf apostelen over de Kerk presideren, wie is dan de president van de Kerk? Het is de president van de Twaalf Apostelen, en hij is feitelijk evenzeer de president van de Kerk als Hij over de Twaalven presideert, als hij dat is wanneer het presidium van de Kerk georganiseerd is en hij over twee mannen presideert." Deze gegevens zijn overgenomen uit een brief die aan ouderling Heber J. Grant is geschreven op 28 maart 1887 en is ondertekend door Wilford Woodruff. Dit beginsel is nu ruim honderd jaar toegepast.

Door de gehele geschiedenis van de Kerk is het zeer duidelijk geweest dat de man die als president van de Kerk wordt gekozen, voorgedordend is en de juiste man op dat moment wordt geacht. Er is vermeld dat Joseph, de profeet, bij zijn eerste ontmoeting met Brigham Young heeft gezegd dat hij eens de president van de Kerk zou zijn. Als wij denken aan de merkwaardige

samenloop der gebeurtenissen die ertoe leidden dat Brigham Young de president der Twaalven werd en toen president van de Kerk, is het duidelijk dat hij lang voor hij was geboren, voorgedordend en gekozen was, evenals Jeremia en anderen dat waren.

Toen de profeet Joseph stierf, scheen het allen toe dat niemand voorbereid was de verantwoording als president van de Kerk op zich te nemen. Joseph was speciaal bevestigd om openbaringen voor de Kerk te ontvangen en zijn inspiraties gaan verder dan die van vele profeten. Hij was bijzonder geschikt om zijn grote zending te volbrengen. Na zijn dood bewees Brigham Young, die president van de Kerk werd, dat hij de juiste man op dat moment was. Ook hij had bijzondere gaven en talenten om de dingen te doen die op dat moment gedaan moesten worden. Brigham Young was een groot leider, kolonisator en organisator. Hij was zeker de man om de Kerk te leiden en deze in het Rotsgebergte te vestigen, zoals voorheen was voorspeld door de profeet Joseph.

Het versterkt ook ons vertrouwen als we zien hoe president John Taylor werd bewaard. Hij was een man waarvan je kunt zeggen dat hij een martelaar is geweest, omdat hij tot zijn dood geleden heeft van de wonden die hij opliep toen de profeet Joseph werd gedood. Gedurende zijn gehele bediening is duidelijk gebleken dat hij zeer zeker de man was die op dat moment nodig was. Hetzelfde kan van de anderen worden gezegd die daarna president van de Kerk zijn geworden.

We moeten beseffen dat hoewel president Lee slechts zeer kort over de Kerk heeft gepresideerd, er onder zijn leiding grote vooruitgang is gemaakt, veel tot stand is gebracht en het fundament voor verdere ontwikkeling en groei van de Kerk is gelegd.

De Kerk heeft nu een nieuwe president die door de Here is gekozen en voorgedordend — iemand die als

apostel is beproefd, getest, en ruim 30 jaar getraind, en die bij drie verschillende gelegenheden op wonderbaarlijke manier is gespaard voor deze hoge en heilige functie.

Zoals we in de *Leringen van de profeet Joseph Smith* lezen: „Een ieder, die een roeping bezit om tot de inwoners der aarde te prediken, werd tot dit doel reeds bestemd in de grote Raadsvergadering in de hemel vóór deze wereld bestond.” (p. 388).

We moeten altijd onthouden, zoals reeds zo dikwijls is gezegd, dat de Here Zijn profeten roept en dat de Here Zijn profeten ontheft. Ze kunnen door geen andere macht worden geroepen of ontheven. Zoals ik reeds eerder heb uiteengezet, bij het overlijden van de president van de Kerk, neemt het quorum der Twaalven zijn taak over en het oudste lid, of de president van de Twaalven, wordt de presiderende ambtenaar.

Het is belangrijk op te merken wat er gebeurde bij het overlijden van president Harold B. Lee. President Romney was naar het ziekenhuis geroepen en terwijl ze spraken, besefte president Lee dat hij waarschijnlijk enige tijd uitgeschakeld zou zijn. Hij zei tegen president Romney: „President Tanner is weg, ik wil dat u mijn taak overneemt en de zaken van de Kerk behartigt”. President Kimball die later kwam, bood president Romney zijn diensten aan. Direct na de bekendmaking dat president Lee was overleden, ging president Romney naar president Kimball en zei: „Als president van het Quorum der Twaalven heeft u nu de leiding. Ik ben tot uw beschikking en bereid alles te doen wat ik kan om te helpen.”

Dit was volledig in overeenstemming met de orde van de Kerk en is een groots voorbeeld dat aantoonde op welke wijze de Kerk nooit zonder presidium wordt gelaten, en hoe vlot het van de een overgaat op de ander. Als president der Twaalven werd president Kimball direct de presiderende autoriteit van de Kerk. Ik zou graag de procedure omschrij-

ven die gevolgd werd toen hij werd aangesteld en als president van de Kerk werd geordend. Voordat ik dit doe, zal ik eerst iets aanhalen uit een toespraak van president Kimball op de conferentie van 4 april 1960 — nu 14 jaar geleden.

„Welke moeder, die in liefde neerziet op haar mollige kleuter, ziet in haar gedachten niet haar kind als president van de Kerk of leider van haar grote land! Als hij in haar armen ligt, ziet ze hem als een staatsman, een leider, een profeet. Sommige dromen komen uit! Een moeder schonk ons een Shakespeare, een andere een Michelangelo, een andere een Abraham Lincoln en nog een andere een Joseph Smith!

„Wanneer de theologen wankelen en struikelen, wanneer lippen doen alsof en harten afdwalen, en de mensen zullen omlopen om het woord des Heren te zoeken, maar het niet zullen vinden — wanneer wolken vergissingen moeten worden verdreven en geestelijke duisternis moet worden doordrongen en de hemelen moeten worden geopend, wordt een klein kind geboren.” Hoe profetisch! (*Conference Report*, april 1960, blz. 84.)

Precies zo'n kind werd op 28 maart 1895 in Salt Lake City geboren en kreeg de naam Spencer Woolley Kimball. U zult in De Ster van juli 1974 een buitengewoon interessant verslag van het leven van deze grote man vinden, vanaf zijn geboorte tot op heden. Het is zeer indringend geschreven door broeder Boyd K. Packer.

Toen Wilford Woodruff president van de Kerk was, zei hij dat het de wil des Heren was dat er geen tijd verloren ging tussen het overlijden van de president van de Kerk en het moment dat een volgend Eerste Presidium werd georganiseerd. Daarom riep president Kimball, de president der Twaalven, op 30 december 1973, slechts vier dagen na het overlijden van president Lee, de leden van de Twaalven bijeen in de opperzaal van de tempel, om de reorganisatie van het Eerste Presidium te bespreken

en datgene uit te voeren waartoe zou worden besloten. Zij, die de raadgevers van de president waren geweest — president Romney en ikzelf — namen hun plaatsen in het Quorum der Twaalven in.

President Kimball vertelde dat hij het overlijden van president Lee zeer betreunde en zich niet bekwaam genoeg voelde. Hij deed een beroep op de leden van de Twaalven, in volgorde van leeftijd, om te vertellen hoe zij dachten over de reorganisatie van het presidium van de Kerk.

Elk lid der Twaalven sprak en vertelde dat hij voelde dat het nu het moment was om het Eerste Presidium te reorganiseren en dat president Spencer W. Kimball degene was van wie de Here op dat moment verlangde dat hij zou presideren. De lieflijke Geest des Heren was in rijke mate aanwezig en er was volledige eenheid en overeenstemming in de gedachten en het gesproken woord van de broeders. Het enige doen en verlangen was de wil des Heren te doen, en niemand twijfelde eraan dat de wil des Heren geuit was.

Broeder Ezra Taft Benson deed toen het officiële voorstel dat het Eerste Presidium van de Kerk gereorganiseerd zou worden en dat aan Spencer W. Kimball steun zou worden verleend, dat hij geordend zou worden en aangesteld als president, profeet, ziener, openbaarder en als trustee-in-trust van de Kerk. Dit voorstel werd aangenomen en unaniem goedgekeurd.

In alle nederigheid stapte president Kimball naar voren en zei dat hij het aanvaardde en bad dat de Geest en zegeningen van de Here op hem zouden rusten, zodat hij in staat zou zijn de wil des Heren ten uitvoer te brengen. Hij zei dat hij altijd voor president Lee had gebeden voor zijn gezondheid, kracht en sterkte en dat de zegeningen van de Here op hem mochten zijn, als president van de Kerk. Hij legde de nadruk op het feit dat hij innig met zijn lieve vrouw, Camilla, had gebeden dat deze taak nimmer op hem zou vallen en dat

hij er zeker van was dat president Lee hem zou overleven.

Bij die gelegenheid dacht ik aan de Heiland in de hof van Gethsémané, toen Hij bad: „... Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan! doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.” (Mt. 26:39.) En dat aanvaardde Hij.

Toen koos en benoemde hij tot zijn eerste raadgever N. Eldon Tanner en als zijn tweede raadgever Marion G. Romney. Beiden beloofden nederig president Kimball steun te verlenen als president van de Kerk, hun ambt naar beste vermogen te vervullen, en baden dat de zegeningen van de Here op hem mochten rusten. Hierna werd aan president Benson steun verleend als president van de Raad der Twaalven. President Kimball ging toen in het midden van het vertrek zitten en alle aanwezigen legden hun handen op zijn hoofd. Wij voelden dat de Geest des Heren waarlijk met ons was en deze lieflijke geest vulde onze harten. Toen werd,

met president Benson als woordvoerder, Spencer Woolley Kimball in een prachtig gebed en zegen, geordend en aangesteld als profeet, ziener en openbaarder, en president van De Kerk van Jezus Christus van de Helligen der Laatste Dagen.

Ik getuig tot u en tot de wereld dat het plan en de orde van de Kerk gevolgd zijn, en dat Spencer W. Kimball Zijn profeet is en president van Zijn Kerk en Koninkrijk hier op aarde. Sinds zijn aanstelling hebben de mensen hem op ringconferenties en vandaag in deze plechtige bijeenkomst, enthousiast steun verleend. Het is een groot voorrecht, een grote eer en verantwoordelijkheid voor een ieder van ons president Kimball te aanvaarden en te ondersteunen als een profeet van God en onder zijn leiding alles te doen wat in onze macht ligt te helpen het Koninkrijk op te bouwen, om de zaak der rechtvaardigheid voort te zetten en de wereld voor te bereiden op de tweede komst van onze Here en Heiland Jezus Christus.

Evenals in het verleden zijn er echter enkelen, die twijfelen aan de procedure en de keuze van de president. Eén in het bijzonder, heeft te kennen gegeven dat hij de president van de Kerk behoorde te zijn. Laat mij u er echter aan herinneren dat de procedures van de Kerk en de leringen van Jezus Christus niet aan een onderzoek kunnen worden onderworpen. Wij hebben het grote voorrecht, de verantwoordelijkheid en de zegening van Zijn Kerk en Koninkrijk, lid te zijn om de profeet te aanvaarden en steun te verlenen. Het is aan ons om te bewijzen dat wij het lidmaatschap en het Priesterschap dat wij dragen waardig zijn.

Laten wij voor altijd onthouden dat de leiders van de Kerk voor de Here verantwoordelijk zijn en het aan Hem is hen op het rechte pad te brengen als ze verkeerd gaan en hen te ontslaan als ze hun zending beëindigd hebben. We zijn herhaaldelijk gewaarschuwd dat als wij opstaan tegen het gezag dat God in de Kerk

heeft gesteld om deze te besturen, Hij Zijn Geest van ons zal terugtrekken, tenzij we ons bekeren.

Broeders, als wij geleid willen worden door de Geest des Heren en Zijn zegeningen willen genieten, moeten wij trouw zijn aan degeen die als onze leider is gekozen en nimmer morren, klagen of aanmerkingen maken, of denken dat iemand anders op zijn plaats behoort te zijn. Hooggeplaatste mannen, zelfs één van de drie getuigen, Oliver Cowdery, die ook het priesterschap had ontvangen van hemelse wezens, en toen Sidney Rigdon, een raadgever in het Eerste Presidium, vielen af van de Kerk omdat zij de profeet van God bekritiseerden en aan hem twijfelden.

Ik bid dat wij het geloof trouw zullen blijven, en degeen, die door God is gekozen als onze leider, zullen volgen en steun zullen verlenen. Als wij dit doen zullen wij gezegend worden en de Geest des Heren zal met ons zijn en met onze gezinnen, wanneer wij ze leren en aanmoedigen om getrouw en actief te zijn. Gods werk zal worden volbracht en Zijn wil zal worden gedaan. De Here heeft van Zijn profeet gezegd:

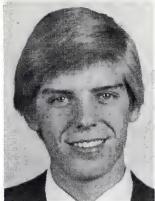
„Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

„Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor u welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.

„Want aldus zegt de Here God: Hem heb Ik geïnspireerd om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen; ...” (LV 21 :5-7.)

In naam van Jezus Christus. Amen.

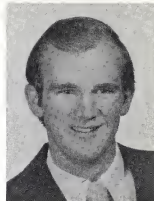
AANGEKOMEN ZENDELINGEN

BUTTARS, Richard C.
Logan (Utah)

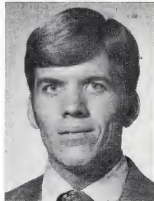
CLUFF, David F.
Mesa (Arizona)

GREENE, Larry A.
Cincinnati (Ohio)

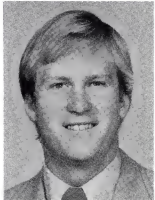
HERBERT, Rebecca
Ogden (Utah)

OLSON, George F.
Mesa (Arizona)

PARK, David E.
Benton City (Washington)

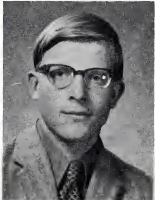
PETERSEN, Karl D.
Salt Lake City (Utah)

BELNAP, Mike G.
Centreville, Virginia

DUNN, David Loury
Santa Cruz, California

CALL, Brett L.
Alton, Wyoming

FERGUSON, Kim Robert
Provo, Utah

VERTROKKEN ZENDELINGEN

LIDDELL, Velda Ruth
Price, Utah

SMITH, Gayle Thomas
Bloomfield Hills, Michigan

Toespraak gehouden op de priesterschapsvergadering van de 144ste jaarlijkse algemene conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. *

Statistisch overzicht 1973: Kerk in opmars

Aantal ringen van Zion aan het einde van 1973	630
Aantal wijken	4.580
Aantal zelfstandige gemeenten in de ringen	1.127
Totaal aantal wijken en gemeenten in de ringen aan het einde van het jaar	5.707
Aantal gemeenten in zendingsgebieden aan het einde van het jaar	1.817
Aantal full-time zendingsgebieden aan het einde van het jaar	108
Leden 31 december 1973	
In de ringen	2.856.210
In de zendingsgebieden	465.346
Totaal aantal leden	3.321.556

Ledenaanwas in 1973

Kinderen gezegend in ringen en zendingsgebieden	68.623
Kinderen van leden gedoopt in ringen en zendingsgebieden	48.578
Bekeerlingen gedoopt in ringen en zendingsgebieden	79.603

Burgerlijke stand

Geboortecijfer per duizend	25,64
Aantal personen gehuwd per duizend	14,72
Sterftcijfer per duizend	4,91

Priesterschap

Dragers van het Aäronische priesterschap per 31 dec. 1973	
Diakenen	140.549
Leraren	102.924
Priesters	164.668
Totaal aantal dragers van het Aäronische priesterschap	408.141
Dragers van het Melchizedekse priesterschap per 31 dec. 1973	
Ouderlingen	280.351
Zeventigers	24.490
Hogepriesters	99.886
Totaal aantal dragers van het Melchizedekse priesterschap	404.727
Gezamenlijk aantal leden dat het priesterschap draagt	812.868
Een toename van 25.932 in dit jaar	

Kerkelijke organisaties (aantal leden die zijn geregistreerd)

Zustershulpvereniging	785.000
Zondagsschool	2.564.134
OOVJM	171.377
OOVJV	212.040
Primair jeugdwerk	471.538
OOV van de Melchizedekse priesterschap	625.000

Welzijnszorg

Aantal personen die dit jaar werden geholpen	103.100
--	---------

Aantal in lonende betrekkingen geplaatsten	16.159
Man-dagen werk belangeloos voor het welzijns-werk verricht	154.306
Ultrustingten ter beschikking gesteld (dagen per eenheid)	4.756

Genealogisch werk

In 1973 voor tempelverordeningen vrijgegeven namen 2.718.421. De dit jaar in 27 landen gemicrofilmde genealogische gegevens brachten het totaal aantal rollen microfilm à 100 voet dat de Kerk gebruikt op 796.804, hetgeen gelijk is aan 3.801.373 gedrukte boekdelen à 300 blz.

Tempels

Aantal in 1973 voltrokken verordeningen in de 15 in gebruik zijnde tempels	
Voor de levenden	71.555
Voor de doden	8.836.044
Totaal verordeningen	8.907.599

Kerkelijke onderwijsinstellingen

Totaal aantal ingeschreven leerlingen aan kerkelijke scholen in 1973, kweek-scholen en academies inbegrepen	307.086
---	---------

OOV-Paasconferentie te Zwolle

DOOR TINEKE LAST,
Lid van de gemeente Alkmaar

Ook dit jaar was er met Pasen een jeugdconferentie voor de OOV-ers. De zaterdagavond week af van voorgaande jaren, omdat de „verplichte” roadshows niet meer verplicht zijn. De avond bestond uit een allerhande van zingen, schetsjes en dansen.

Ik miste wel een toneelstukje of iets dergelijks van hetzelfde niveau als de roadshows van vorig jaar. Ik hoop dat volgend jaar de talenten weer opgegraven worden om er mee te kunnen woekeren.

De volgende dag begon vroeg. Toch was iedereen na het wandelingetje naar het park wel wakker genoeg om een getuigenis te geven in de daarvoor bedoelde openluchtvergadering.

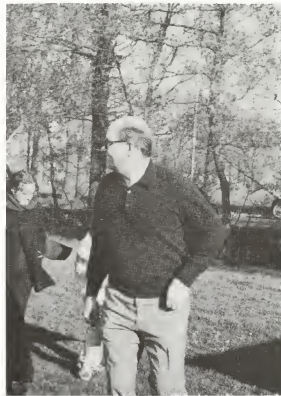
Na het ontbijt togen we allemaal naar het gebouw waar we de dienst gingen bijwonen. We hebben genoten van de toespraken van onze jeugdige sprekers en spreeksters. Geestelijk gesterkt trokken we naar de plaats waar de magen deskundig vertoeteld werden. Na het corvee werd het tijd voor een wandeling. De wandelaars kwamen na twee uur teruggestrompeld, velen nu in gezelschap van

blaren. Ook waren de wandelaars dorstig geworden; daarom was een glas limonade bijzonder goed geplaatst.

Muziek vormde het volgende agendapunt. Het is vermeldenswaard dat Jan en Frans, allebei figuren van grote klasse op het terrein van de muziek, ons veel waardering hebben bij kunnen brengen voor de klassieke muziek, samen met Margriet en Mariëtte, die wel degelijk met hun talenten hebben gewoekerd!

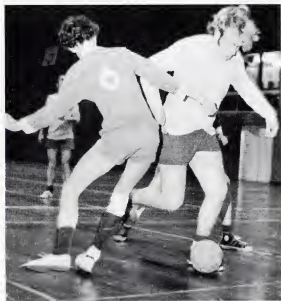
Op de haardvuuravond kwam broeder Wouter van Beek vertellen over zijn verblijf in Noord-Afrika. Dat was geweldig interessant. Eigenlijk was één avond veel te kort. Vermoed maar voldaan sliepen we die nacht in, weer op de grond, maar zonder te beseffen dat de grond hard was, omdat we daar te moe voor waren.

De Tweede Paasdag was het feest voor de sportliefhebbers. Al met al was het een fijn weekend, waarop we de oude vriendschapsbanden weer hebben versterkt en nieuwe vriendschap hebben kunnen sluiten.

Sportwedstrijden

AANGEKOMEN ZENDELINGEN

Bielstein, Gerald W.
Corpus Christi (Texas)

de Jong, Johannes
Kearnes (Utah)

van der Meijden, Robert Lee
Bellflower (California)

Petersen, Jay W.
Sandy (Utah)

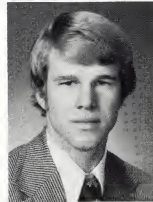
Rookhuyzen, Mark
Lompoc (California)

Runia, Edward William
Salt Lake City (Utah)

Schut, Frederick Leo
Rupert (Idaho)

Sweeney, Kurt Bryan
Ada (Oklahoma)

Whitaker, Carl David
Pocatello (Idaho)

Voormalig gezant nu mormoons diplomaat

DOOR JERRY P. CAHILL

Datum publicatie 5 april 1974

Het Eerste Presidium van de Kerk heeft vandaag bekend gemaakt dat de voormalig gezant in algemene dienst van de Verenigde Staten, David M. Kennedy, gezant van de NATO en minister van financiën, is benoemd tot speciale raadgever voor diplomatieke zaken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

President Spencer W. Kimball, leider van de 3,3 miljoen mormonen, heeft gezegd dat David Kennedy beschikbaar zou zijn voor hulpverlening over de gehele wereld.

„Het grote geloof, de bekwaamheid en de wereldomspannende ervaring van gezant Kennedy zullen ons te stade komen de problemen op te lossen die in enkele gebieden de expansie van ons zendingswerk belemmeren”, aldus president Kimball.

Het mormoons geloof, dat zich snel uitbreidt, heeft nu meer dan 17.500 zendelingen. De meesten van hen zijn jongemannen van 19 à 21 jaar. Ze dienen twee jaar op eigen kosten, of op kosten van hun familie, in 107 zendingsgebieden, verspreid over de gehele wereld.

De speciale raadgever zal ook nauw samenwerken met de afdeling voorlichting, ten behoeve van haar contacten met de nieuwsmedia over de gehele wereld, heeft president Kimball gezegd. Hij heeft over David Kennedy ook gezegd: „Wij zijn dankbaar voor de grote talenten die hij altijd op het altaar van de Kerk heeft gelegd en aan de openbare zaak heeft gewijd.”

David Kennedy is in Salt Lake City voor de jaarlijkse algemene conferentie. Hij zei, dat hij uit Chicago, waar hij directeur van een vooraanstaande bank werd, voordat hij lid van het kabinet en gezant werd, weer naar Utah zou verhuizen, waar hij is geboren.

David Matthew Kennedy is nu 68 jaar en blaakt nog van energie. Hij is een man, die op goede gronden gelooft dat zaken doen en de overheid dienen met de godsdienst kan samengaan. Hij heeft dit in de praktijk bewezen.

In het zakenleven is David Kennedy gedurende 10 jaar voorzitter van het bestuur en hoofddirecteur van de Continental Illinois National Bank and Trust Company van Chicago geweest. Onder zijn leiding van 1959 tot 1968, is de Continental de grootste bank van Chicago geworden, en ging deze de achtste plaats in de Verenigde Staten innemen. Daarvoor is hij 16 jaar bij het Federal Reserve System in Washington D.C. geweest en is hij opgeklimmen tot speciale assistent van de voorzitter van het bestuur van de Federal Reserve. Hij kwam in 1946 bij de Continental, met een onderbreking van oktober 1953 tot december 1954. In die tijd was hij de speciale assistent van de minister van financiën, George M. Humphrey, in de regering Eisenhower.

Een lijstje met zijn nationale en internationale functies en zijn prestaties in het burgerleven en gedurende zijn opleiding, beslaat zeven getypte bladzijden.

David Kennedy is voorzitter geweest van het Mayor's Committee for Economic and Cultural Development of Chicago (Comité voor de economische en culturele ontwikkeling van Chicago) en heeft in vele andere comités zitting gehad. In 1966 zei de *New York Times* van hem: „Niemand werkt in Chicago harder voor het bevorderen van het zakenleven in deze stad en voor goede werken in de burgermaatschappij dan David Kennedy.”

Op 11 december 1968 heeft Richard M. Nixon, toen die tot president was gekozen, bekend gemaakt, dat David M. Kennedy was gekozen als minister van

financiën. „Ik merkte op, in deze tijd, nu we een internationale monetaire crisis hebben, dat de banken van de gehele wereld hem zeer hoog achten”, zei Nixon.

In februari 1971 werd David Kennedy gezant in algemene dienst voor financiële en monetaire zaken. Hij bleef tevens deel uitmaken van het kabinet van de president.

In de daaropvolgende maand januari werd hem nog meer verantwoordelijkheid gegeven, en werd hij gezant van de Verenigde Staten voor de Noord Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO). Die taak maakte hem tot een van de voornaamste gezanten van de Verenigde Staten in Europa. Hij leidde de gehele handel en alle financiële onderhandelingen met de EEG, de organisatie voor economische samenwerking en ontwikkeling, in de diverse Europese landen.

In het begin van 1973 verliet hij de overheidsdienst.

Naast zijn zakenleven en werk voor de overheid heeft David Kennedy zijn leven lang buitengewoon veel werk verricht in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Als jongeman is hij twee jaar op zending in Engeland geweest. Later is hij bisschop van de wijk Washington D.C. en raadgever in het ringpresidium van de ring Chicago geweest.

Hij is op 21 juli 1905 in Randolph (Rich County in Utah) geboren. Hij trouwde op 4 november 1925 met Lenora Birmingham, uit Ogden, in Utah, die hij op de middelbare school had ontmoet. Ze hebben vier getrouwde dochters.

David Kennedy heeft het Weber College, de George Washington University Law School en de School of Banking van de Rutgers Universiteit gevolgd.

